HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) I. — Číslo (No.) 5. | Sobota (Saturday) 31. ledna (January) 1976 | Cena 25 centů

Poznáváte tento obrázek? — Tak vypadala pražská katedrála sv. Víta s Hradčany — (od severu) — v době našich prapra-babiček a prapradědečků — v roce 1850 — tedy před 126 lety. Toho roku se teprve narodil v Hodoníně budoucí první president samostatné Československé republiky a naši američtí pionýři začínali přijíždět k břehům Nového světa. Když si uvědomíme, že opouštěli svou rodnou vlast ve chvíli, kdy se začínalo v Praze mluvit nahlas o stavbě Národního divadla, pak lépe pochopíme jejich obětavé úsilí vystavit si v U.S.A. také kostely, školy, sokolovny a vydávat svoje noviny.

ENGLISH SECTION INSIDE

Vatikánská "východní" politika

Přinášíme hlavní část článku, který v r. 1974 uveřejnil biskup z Münsteru v NSR v týdeníku "Rhenischer Merkur". Mons. Tenhumberg v něm zaujímá postoj vůči nejrůznějším kritikám politiky Vatikánu vůči komunistickým zemím. Má na zřeteli především německou situaci, proto vysvětluje ony kritiky trochou protiřímské mentality, zděděné z minulých století, módou, házet kamenim na vše, co přijde z Říma, náklonností chválit dnešní Řím, když se jeho rozhodnutí shodují s naším, a odmítnout, co nám nejde do krámu.

Bereme-li slovo "politika" v jeho nejširším smyslu, to je jako organizované ovlivňování lidského soužití ve společnosti a ve státě, pak má veškeré církevní dění také svou politickou stránku. Jakékoliv hlásání náboženství ovlivňuje nejen mínění, ale především celolidskou základní orientaci. Je proto významné ve společenském soužití. Proto se stát od začátku dějin zajímal o náboženství a náboženství zase o stát. A totéž platí ostatně i o všech sdruženích, která vykonávají organizovaný vliv na stát a společnost. A platí to i tenkrát, když náboženství a sdružení nemají v úmyslu tento vliv vykonávat. Už pouhá existence názorových skupin ovlivňuje společnost a má sociální a politický význam.

Všechna náboženství, všechny církve a církevní společenství musela vyjasnit svůj poměr ke státu a společnosti. Svou politickou orientaci a tuto "politickou" činnost zná Světová rada církví, východní církve a od svého počátku i katolická církev — od apoštola Petra, kterého římský císař odsoudil k smrti na kříži, až po Pavla VI.

Stran této politické orientace církve vůči společenským systémům a státům byly vždycky hlasy pro a proti. Tak na začátku nacismu nebylo těžké přít se o to, zda uzavření konkordátu je užitečné nebo ne. A tento spor není dosud ukončen. A nemyslím, že se vatikánská politika vůči Východu dá ukončit rozumovými argumenty. Ani já si nedělám iluzi, že všichni přijmou můj úsudek. Avšak jisté útoky na papeže a jeho spolupracovníky, útoky, podle mého názoru zcela nevěcné a nevhodné, poskytují mi příležitost, abych poukázal na některá hlediska, kterých se novináři v diskusích sotva dotkli a která tu mají rozhodující význam.

Poučení dějin.

Celou vatikánskou politiku pochopíme plně jen na pozadí dějinné zkušenosti. Dřív bylo okřídleným rčením, že Řím myslí v kategoriích staletí. Možná to neplatí o některých velmi prostředních úřednících římské kurie. Pohlédneme-li však pozorně na pontifikáty posledních papežů, sotva se přidáme k chóru těch, kdo se domnívají, že pozice Svaté stolice k vládám a systémům Východu i Západu se řídí krátkozrakým oportunismem.

Jsem přesvědčen, že dějinné zkušenosti a vývoje se nikde nepromýšlejí tak důkladně, jako právě v různých odvětvích papežské kurie. Z vlastní zkušenosti mohu dodat, že jsem se tam nikdy a nikde nesetkal se smýšlením vedeným pouze touhou po prestiži, moci nebo utilitarismem. Od konce Papežského státu se Řím nechával vést při řešení církevně politických problémů jediným hlediskem: plněním úkolu, svěřeného mu Kristem, starostlivostí o všechny lidi, o jejich mír a věčnou spásu. Není náhodou, že můžeme právem označit všechny papeže po 1. vatikánském sněmu jako papeže míru. Při tomto myšlení v kategoriích staletí církev nemůže a nesmí zapomenout na poučení, které jí dává pro celý Západ tak významné střetnutí s islámem. Už od Mohameda šlo v něm o byt církve a všech národů tehdejšího křesťanského světa. Ono střetnutí vzalo na sebe formu totální konfrontace na obou stranách. Každé byť dočasné vojenské vítězství mělo dopad i na náboženský vývoj v té či oné zemi. Pro islám bylo samozřejmým, že jakákoliv dobytá území byla okamžitě islamizována. A stejně tomu bylo i na druhé straně. Zcela úzké svazky mezi státem a společenským zřízením a náboženstvím, jak je tomu v islámu, vedly k tomu, že byly neúspěšné jakékoliv po-

(Pokračování na str. 7.)

Komunisté v Angole na postupu

Johannesburg. — Angolským komunistům MPLA se s pomocí kubánských vojáků, sovětských poradců a sovětských těžkých zbraní podařilo na severu Angoly vytlačit vojska FNLA, podporovaná Zairem, z několika důležitých měst a způsobit jim vážné ztráty; proto nyní komunisté mohou soustředit své hlavní úsilí na jih proti vojskům UNITA, jimž dosud pomáhali Jihoafričané. Nápor komunistů na město Luso však byl rozdrcen a jednotky UNITA se zároveň pokoušejí znovudobýt důležitého pohraničního města Texeira de Sousa. V Angole není souvislých a jasně rýsovaných front; pouze se bojuje podél důležitějších cest.

Jižní Afrika byla v poslední době ostře kritizována černošskými africkými zeměmi k vuli přítomnosti svých 1200 vojáku a techniků v Angole, bojujících po boku protikomunistického hnutí UNITA. Proto se její vláda rozhodla stáhnout své vojenské jednotky na jih Angoly, aby tam hájily mohutný hydroelektrický komplex Ruacana, na kterém závisí zavodňování severní části Jihozápadní Afriky. Jižní Afrika také dala na jevo, že je ochotna odvolat svá vojska i z tohoto pohraničního území v případě, že jí budou dány záruky, že budou respektovány její zájmy.

Bez přímé pomoci Jihoafričanů však milice hnutí UNITA asi sotva budou samy dlouho schopny vzdorovat účinně náporu komunistů. Bez masivní pomoci západu protikomunistickým silám v Angole by se komunistické hnutí MPLA mohlo nakonec zmocnit celé země.

U.S. dům representantů v úterý následoval negativní rozhodnutí U.S. senátu a rozhodl 323 hlasy proti 99, že bojujícím protikomunistickým silám v Angole nemá být poskytnuta žádná americká výpomoc v jejich odporu proti sovětsko-kubánskému zásahu do záležitostí jejich země. Mluvčí Bílého domu prohlásil, že tato akce Kongresu může vážně uškodit zájmům Spojených států. President Ford chce bojovat proti tomuto rozhodnutí buď svým vetem anebo přijatelnější formulací nového návrhu.

V Libanonu bylo opět uzavřeno příměří

Beirut. — Ve válkou rozervaném Libanonu, kde se mohamedáni s pomocí armády palestinských uprchlíků ze Syrie zmocnili většiny země, bylo v pátek mezi válčícími stranami uzavřeno příměří, jehož podmínky navrhla syrská vláda. V tomto návrhu pro vyřešení libanonského problému se moslemské levicové většině prakticky dávají do rukou vládní otěže. Armáda palestinských uprchlíků obsazuje skoro celý Libanon, s výjimkou poloviny Bejrutu a severního přímořského pásma, které zůstaly v moci křesťanských Falangistů. Mluvčí Falangistů nepovažuje toto příměří za definitivní — za této občanské války jich bylo uzavřeno celkem už 23 — a domnívá se, že boje budou obnoveny, protože křesťané budou chtít znovu obdržet některá ztracená území a nikdy se nesmíří s tím, aby Syrie měla vrchní ruku nad vládou Libanonu.

Sloupek informací

A POZNÁMEK K VÝVOJI V ANGOLE, NA STŘEDNÍM VÝCHODĚ A V ITÁLII

Na prvních dvou frontách hovoří zbraně a veřejnosti ve světě je čím dále tím více jasné, že nejde jen o lokální konflikty, ale požáry, které se mohou rychle a snadno rozšířit a vážně ohrozit nejenom sousední státy. Na italské "frontě" došlo po loňských červnových volbách k dalšímu vyhrocení zápasu o politickou moc v zemi. Politický boj je sám o sobě běžnou záležitostí, například nám tady ve Spojených státech toho času takřka denním chlebem. V Římě však jde o to, převezmou-li otěže komunisté . . .

Prubířský kámen politiky "détente"

Je jich velké množství, menších a velikých — a Angola patřila v prvních týdnech tohoto roku k nejdůležitějším.

Jak různě si kdo představuje realizaci politiky "uvolňování" a tím — jak se rádo říká — "cestu ke generacím míru", to se v případě Angoly ukázalo začátkem ledna na konferenci Organizace africké jednoty v Addis Abebě. Ze 46 členských států se 22 vyslovilo pro uznání Sověty a Kubou podporovaného komunistického hnutí MPLA jako jediného představitele Angoly. Existence početně převažujících stoupenců politicky jinak orientovaných složek nového státu se vlastně ani nebrala na vědomí, pokusy dostat soupeřící strany k jednomu stolu a docílit příměří nenašly účinnou podporu. Tvrdošíjně se udržují pověsti, že hlasování a vůbec postoj zástupců některých afrických států ovlivnilo několik desítek milionů dolarů přislíbených Sověty ve formě vojenské a hospodářské pomoci. Referáty o vrcholné konferenci afrických států v hlavním městě Etiopie zaznamenaly, že zatímco Holden Roberto a Jonas Savimbi, vedoucí představitelé nekomunistických sil v Angole přijeli do Addis Abeby, aby ze své strany ukázali dobrou vůli vyjednávat — Agostinho Neto, vůdce MPLA, se neobtěžoval. Velmi brzy se ukázalo, proč neměl čas. Jeho jednotky, vybavené všemi možnými druhy sovětských zbraní a podporované v té době prý již asi 10.000 Kubánci, nastoupily k rozsáhlým ofenzivním akcím, ve většině případů úspěšným.

Zatím poslední dějství ve vývoji v Angole se odehrávalo v minulých dnech — v Moskvě. Jeho hlavními aktéry byli náš státní sekretář Henry Kissinger a generální tajemník sovětské komunistické strany Leonid Brežněv. Kissinger sice přijel formálně k rozhovorům o strategických zbraních, ale hned po příjezdu dal jasně najevo, že se musí mluvit také o Angole. Brežněv projevil nezájem, mimo jiné pokryteckým prohlášením, že "nemá o otázku Angoly zájem, neboť to není jeho země". Hlavní zásadou vedení v Kremlu údajně zůstává, že "politika détente nemá co dělat s národně-osvobozeneckými hnutími". V praksi to znamená, že když Sověty v kterékoliv zemi v budoucnosti třeba v Jižní Americe — označí nějakou guerillu za "národně-osvobozenecké hnutí", pak si vyhražují právo všemožně ji podporovat. Každá jiná pomoc — zejména americká — by v jejich očích samozřejmě byla "nepřípustným vměšováním" a narušením "détente". Nic nového v sovětské politice. Připomeňte si případ Československa: jeho okupace v srpnu 1968 byla také jen "pomocí", nikoliv agresivním činem. —

Případ Angoly dal zaznít vážné kritice celé té "détente". Jednu z nejtrefnějších vyslovil ředitel harvardského Střediska ruského výzkumu Adam Ulman: "Jste-li v politice rozhodní a inteligentní, pak détente znamená spolužití v míru. Když však nejste silní a inteligentní, může být détente porážkou." Dalo by se říci, že Mnichov byl také formou détente." — Mnichov 1938 byl kapitulací Anglie a Francie před Hitlerem, konec Československa, vlastní vstup do druhé světové války . . .

Libanon: Od teroru k válce

Henry Kissinger, v poslední době trochu změněný, jaksi prozíravější, rozhodný měl podle NEWSWEEKu z 19. ledna již před časem prohlásit, že "(politická) neintervence v Angole může zhoršit situaci na Středním východě". Měl se svojí domněnkou pravdu.

I v tomto případě byly k sobě jako by nařežírovány dvě akce: důležité mezinárodní jednání o Středním východě v Bezpečnostní radě Spojených národů a téměř současná vojenská intervence Palestinců v Libanonu. I v tomto případě tedy byla odpovědí na pokusy o vyrovnání sporu diplomatickou cestou, k nimž se připojil zřejmě na příkaz Washingtonu i americký delegát Daniel Moynihan zesílená řeč zbraní. Další poučení o prostředcích, ku kterým sahají radikálové, aby dosáhli svých cílů. —

Občanská válka v Libanonu trvá již devět měsíců a podle věrohodných odhadů si vyžádala téměř 10.000 životů a nejméně dvojnásobný počet raněných. Přes 400.000 Libanonců (15 procent obyvatelstva) opustilo zem většinou směrem do Syrie a Jordánska. Očití svědkové vyprávějí o "zemi, která leží v posledním tažení"; prakticky odříznuta od světa; jejíž hlavní město Bejrut je jednou velkou ruinou. Továrny nepracují, banky zavřely, letecké společnosti a zahraniční firmy se odstěhovaly, lékařská služba je nedostatečná, na ulici si nikdo není jist životem, neboť se nejenom "válčí", ale také přepadá, rabuje. Tak psali reportéři před invazí jednotek PLO (tzv. Palestinské fronty osvobození), jejichž akce situaci samozřejmě jenom zhoršila. Mohamedánští kazatelé vyzvali k totální "svaté válce" proti křesťanským obyvatelům Libanonu. Poslední zprávy před uzávěrkou hovořily o možném vojenském příměří, sedmnáctém za dobu občanské války. Avšak — kdy zavládne mír?

O předpokladech k němu mělo jednat zasedání Bezpečnostní rady, na němž si dík dnešním poměrům ve Spojených národech vynutila účast i PLO, střechová organizace (od roku 1964) šestnácti organizací Palestinců, žijících od konce druhé světové války roztroušeně v zemích Blízkého a Středního východu. Jejich požadavkem je zřízení vlastního státu, odvolání izraelských vojsk ze všech arabských území a "záruky spravedlivého a trvalého míru". Jak si takové "záruky" představují v politickém smyslu, to ukázalo jejich přání vyhlásit "sionismus za nebezpečnou formu rasismu", s nímž v Organizaci Spojených národů uspěli. O jejich dalších požadavcích se má jednat a diskutovat za přítomnosti všech sporných stran, tedy i Izraele. Můžeme být spokojeni se zatím vysloveným rozhodnutím delegace Spojených států u OSN, že diktát nepřijme.

Quo vadis Itálie?

Hledat přímého viníka krize, která ve středu 7. ledna vedla k pádu 37. poválečné vlády v Římě a dále trvá, je nesnadné. Je zde tendence připsat největší díl viny Francescu de Martino, vůdci Socialistické strany jejíchž přes 60 poslanců zajišťovalo v parlamentě vládní koalici Křesťanských demokratů a Republikánů bezpečnou většinu a který podporu vládě vypověděl. De Martino obhajuje svoje rozhodnutí poukazem na skutečnost, že ministerský předseda Aldo Moro konsultoval ve stále rostoucí míře opoziční komunisty, aniž by to veřejně přiznal. A tím že prý snižuje spoluodpovědnost komunistické strany za dnešní nevalné politické a hospodářské poměry v Itálii.

Příčiny krize jsou ovšem hlubší, než naznačuje dnešní hádání. My je tedy nehodláme dnes odhalovat a těžko můžeme soudit. Nástup do poválečné doby zvládla Itálie vcelku úspěšně, v padesátých letech byla její ekonomie dokonce velmi úspěšná. Před 12 lety se vedoucí Křesťansko-demokratická strana dostala do vnitřních potíží, které na vládní rovině řešila spoluprací s umírněnou levicí. Očekávané výsledky se nedostavily, naopak. Politika nové koalice, určovaná přečetnými kompromisy, vedla k zesilování pozic komunistů, kteří si je po loňských obecních volbách podstatně upevnili. Vládnou dnes některým důležitým krajským parlamentům, v dalším spoluvládnou ve spolku se socialisty, v některých případech i s křesťanskými demokraty. Není sporu o tom, že chtějí ještě víc.

Za dané situace sotva lze mít radost z munice, kterou jim dodaly jisté kruhy ve Spojených státech. Washington prý poslal několik milionů dolarů na podporu nekomunistů. Dementi presidenta Forda nebylo příliš přesvědčivé a zaniklo v hluku, který kolem této informace uspořádala komunistická propaganda.

Na druhé straně zaznamenejme, že italští komunisté se nových voleb — jako možného řešení současné vládní krize — údajně obávají. Snad by jim přinesly přírůstek voličů, ale zároveň by vedly — mohly vést, jak říkají jejich vlastní analýzy! — k větší sounáležitosti všech, které nepřesvědčuje opakované tvrzení vůdců KS Itálie, že budou dělat samostatnou politiku bez Moskvy. A živá je stále ještě zkušenost z jiné jiho-evropské země, z Portugalska. —

Úvodem jsem mluvil o "třech frontách", jejichž vývoj v minulých dnech nutně vyžadoval pozornosti. Dodal bych, že na spouštích útočných zbraní všeho druhu jsou prsty jen jednoho, všem demokraciím a demokratům společného nepřítele: mezinárodního komunismu.

J. NETÍK

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ:
"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois.

January 31, 1976 — Vol. I — No. 5

TISKOVÁ ZPRÁVA RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

Ministerský předseda Yitzak Rabin odpovídá Radě svobodného Československa.

Ministerský předseda státu Izraele Yitzak Rabin poděkoval Mojmíru Povolnému, předsedovi Výkonného výboru Rady svobodného Československa, za dopis zaslaný mu Radou, ve kterém byly odmítnuty protisionistické resoluce Spojených národů (zpráva RSČ, 20. listopadu m.r.). Mimo jiné se v dopise praví: "Vědomí, že máme porozumění a podporu civilizovaných národů světa je pro nás velkou vzpruhou."

Tiskové zprávy RSČ v angličtině.

Rada svobodného Československa rozeslala v lednu 1976 svou první tiskovou zprávu v anglické řeči, určenou pro informaci vedoucích politických a kulturních činitelů jakož i tisku ve svobodném světě.

První zpráva, jejíž další čísla budou vydávána periodicky, se zabývá postojem komunistických zemí, zejména Československa, k důsledkům Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, podepsané v Helsinkách. Zpráva uvádí řadu citátů z pražských a bratislavských deníků, z nichž je patrno, že smysl "détente" pro komunistické režimy je jen změněná taktika, jak pokračovat v boji proti svobodě a demokracii ve světě. "Komunisté nemají a nikdy neměli ani ten nejmenší úmysl dopustit, aby se helsinský dokument stal [účinným instrumentem] quid pro quo. Nikdy nebyli ochotni dát svému lidu větší svobodu ve smyslu 'třetího košíku' výměnou za bezpečnost svých nově rozšířených hranic a sféry vlivu."

Hlavním účelem anglických zpráv Rady svobodného Československa bude informování západních činitelů o porušování helsinské dohody jejími komunistickými signatáři. Je to jeden ze způsobů, jímž RSČ hodlá přispět k dokumentaci v této věci, která se na více místech připravuje pro potřeby budoucí bělehradské konference, která má zvážit, jak jednotlivé státy úmluvu dodržují či porušují.

Read your
CATHOLIC
PRESS

FRANTIŠEK SCHWARZENBERG:

Křesťané, Mohamedáni a Židé

Opět — po kolikáté už? — teče krev proudem na Středním východě. Vraždí se tam vzájemně křesťané, mohamedáni a židé, tedy příslušníci tří velikých náboženství, vzniklých v téže oblasti Středního východu. (Píši úmyslně slovo žid s malým "ž", protože mluvíme o náboženské skupině a nikoli o národu.)

Pro nás křesťany se znovu klade otázka, jaký má být náš postoj k mohamedánům a k židům. Vždyť se snad nikdo z nás neomezí jen na to, aby litoval, že ku krveprolití dochází, ale každý z nás je též citově zaměřen. A tu stíhá skutečné nebezpečí, že nás vůči mohamedánům a židům lidská slabost svede ku postoji méně než spravedlivému, méně než láskyplnému a proto ve své podstatě vskutku nekřesťanskému.

Jaký by však měl být poměr křesťana k příslušníkům jiných náboženství, ať už mezi sebou bojují kdesi daleko od našich břehů, či ať žijí v našem středu? Kde hledat odpověď na tuto otázku? Pro nás je to snadné. Pokud o sobě chceme tvrdit, že jsme katolickými křesťany je pro nás závazné učení Církve. A o těchto otázkách Církev promluvila zcela jasně a jednoznačně. Učení Církve o těchto otázkách je obsaženo v "Prohlášení o poměru Církve k nekřesťanským náboženstvím", které vzniklo z popudu papeže Jana XXIII., bylo odhlasováno Druhým vatikánským všeobecným církevním sněmem a bylo vyhlášeno papežem Pavlem VI. Slavnostněji tedy Církev skoro promluvit nemohla u výkonu svého učitelského poslání.

Připomeňme si alespoň ve vší stručnosti hlavní směrnice tohoto Prohlášení. V souvislosti s hinduismem, budhismem, mohamedanismem a židovským náboženstvím se tam praví, že "Církev nezavrhuje nic z toho, co je pravdivého a svatého v těchto náboženstvích". Dále jsme nabádáni, abychom "moudře a láskyplně" uznávali a podporovali duchovní a mravní hodnoty, které nacházíme u těchto lidí, v jejich společenském zřízení a v jejich kultuře. Prohlášení říká, že se Církev dívá "s úctou" na mohamedány a zmiňuje se o jejich víře v jednoho Boha a o úctě, kterou mohamedáni prokazují jak Abrahamovi, tak Ježíšovi a Jeho matce.

Prohlášení se pak obšírněji zabývá poměrem Církve k židům, s nimiž nás pojí společný odkaz Starého zákona. Zde Prohlášení zdůrazňuje, že dle slov apoštola Pavla židé zůstávají pro zásluhy svých praotců i nadále Bohu zvláště milými. Pro společný starozákonní odkaz potom Prohlášení zvláště doporučuje "vzájemné porozumění, úctu a bratrský dialog". S velikým důrazem Prohlášení říká, že Církev zavrhuje jakékoli pronásledování, namířené proti komukoliv a obzvláště "zavrhuje nenávist, pronásledování a projevy antisemitismu, namířené proti židům v kterékoli době či vycházející z jakéhokoli pramene". Touto formulaci Vatikánský koncil úmyslně zavrhl projevy antisemitismu — pokud jaké byly — které někteří historikové spatřovali v usneseních Čtvrtého lateránského koncilu z roku 1215.

Ve svém zdůvodnění tohoto postoje zdůrazňuje Prohlášení, že vinu za smrt Kristovu nelze bez rozdílu připisovat všem židům, tehdy žijícím, ani židům dnešním. V této souvislosti nám Prohlášení připomíná, že Pán Ježíš z neskonalé lásky podstoupil smrt dobrovolně za hříchy všech lidí, aby mohli dojít spasení. Konečně jsme napomínáni, že chceme-li vzývat Boha, který je otcem nás všech, nesmíme odmítat bratrský postoj k některým lidem, stejně stvořeným k obrazu a podobenství Božímu.

Dále se dočítáme, že nestává žádného důvodu pro jakoukoli theorii či praxi, která by dělala rozdíly mezi lidmi v otázce lidské důstojnosti a práv, z této důstojnosti plynoucích. Prohlášení odsuzuje jakoukoli diskriminaci, založenou na rozdílnosti rasy, barvy pleti, postavení či náboženského vyznání — a zde bylo použito slova nejsilnějšího: "reprobat" — odsuzuje, kterému se Koncil dle přání Jana XXIII. všude jinde ve svých dokumentech vyhýbal.

Prohlášení pak končí výzvami apoštolů Petra a Pavla, abychom se snažili udržovat dobré přátelství mezi národy a abychom žili, pokud je na nás, v míru se všemi lidmi.

Pro nás katolické křesťany jsou tyto směrnice závazné. Církev nám ukládá lásku, úctu, bratrství a vzájemné porozumění. Církev odsuzuje jakoukoli diskriminaci a každý antisemitismus. To jistě platí, ať se jedná o Araby a Israelity, válčící na Středním východě, či ať se jedná o židy, kteří žijí v našem středu, jsou našimi spoluobčany, odchovanci společného kulturního odkazu, jsou obdařeni stejnými právy a zavázáni stejnými povinnostmi jako jsme my. I v tom případě, ba zvláště v tom případě pro nás platí závazný příkaz Církve, vrcholící ve slovech: úcta láska a vzájemné porozumění.

Výroční schůze LYRY

Ve středu, 14. ledna t.r., se konala v místnosti Mid America Savings, Cicero, Ill., výroční schůze mužského pěveckého sboru LYRA. Schůzi zahájil předseda J. J. Dietz. Uvítal všechny členy a vyzval je, aby povstáním uctili památku těch pěvců, kteří nás v minulém roce předešli tam, odkud již není návratu. Pak požádal tajemníka V. Nováka o přečtení zápisu z minulé valné hromady a podal přehled o činnosti LYRY v minulém roce.

Bratr Novák měl skvěle připravený zápis; klasicky přesně a výstižně popsal činnost LYRY v roce 1974 a průběh událostí v LYŘE během roku 1975. Tlumočil nám mínění veřejnosti, že poslední koncert v květnu se líbil, přesto, že s nacvičováním jsme začali skoro v poslední chvíli.

Závěrem vzpomenul hlavní pásmo idei LYRY a vyjádřil obavy o její budoucnost, kdyby se letos nepřihlásili noví pěvci.

Po něm následovaly zprávy: pokladníka br. H. Schuberta, účetního br. B. Žáčka, knihovníka br. L. Kouby a bratří revisorů.

Po jejich zprávách předseda požádal sbormistra br. prof. Fr. Kubinu, aby nám také řekl své připomínky. Tento tichý muž, jemuž je čs. veřejnost zavázána trvalými díky za to, že přes půl století nezištně věnoval své perly hudebního umění našemu lidu v exilu, svá přání vyjádřil jen prostinkou větou: aby se přihlásili do LYRY noví pěvci.

Prof. Kubina uznává národnostních rozdílů a chauvinismu, neholduje té či oné straně; on jde vždy cestou umění kam mu káže jít cit a jeho příslovečná poctivost. Proto také jeho dílo našlo cestu k srdcím našich lidí a budilo v nich hluboké a trvalý ohlas. Pro naše koncerty vybírá a připravuje sborové zpěvy, které svým duchem razí nové cesty a slavné vlastenecké směry.

Sbor LYRA vykonal kus poctivé a záslužné práce na poli našeho národa. Právem mu přísluší čelné místo mezi kulturními činiteli naší doby. Vždyť se v něm ozývá tlukot srdce našeho lidu, a věříme, že na to nikdy naše veřejnost v Americe i ve vlasti nezapomene. Hojná účast na všech koncertech LYRY byla toho potěšitelným důkazem.

V závěru schůze se ujal vedení místopředseda br. K. Houska, aby řídil volby nových činovníků sboru. Průběh voleb byl potěšitelně krátký a hladký. Byl jednomyslně přijat návrh br. Prchala, aby vedení LYRY i nadále bylo svěřeno těm stejným funcionářům, protože se v minulých létech prokázali být schopnými a obětavými. A tak za potlesku br. J. J. Dietz přijal opět předsednictví, br. K. Houska místopředsednictví, br. V. Novák funkci tajemníka, br. B. Žáček účetního, br. H. Schubert pokladníka, br. L. Kouba knihovníka a bratří Svoboda a Dušek funkce dopisovatelů.

Ovšem, nesplnili bychom úby přece byla dopsána poslední nuli, že ani v dnešních tísnivých poměrech zápas národa neustává a že povinnosti LYRY jsou neumenšené a její práce v zájmu národního života neskončena. Došli jsme však kulminačního bodu; dostavil se trpný boj o přežití LYRY. Prošedivělí pěvci tu věnují zbytky svých nejlepších sil. Jedno je jisté: Potřebujeme novou krev.

Proto se obrácíme na naši veřejnost o bratrskou pomoc. Mladí muži, přihlaste se! Tím sjednáte jasnější výhled do budoucnosti LYRY a klidnější mysl sbormistra i všech jejich aktivních členů. Nedopusťte, abychom tu nepřipomeňme, že komunismus je nepřítelem všech svobodných lidí a že mu nelze důvěřovat. Vojenský zásah v Angole je důsledkem mezinárodní oblevy. Přijde snad příště na řadu masivní konvenční válka proti západní Evropě?

Prodáváme snad oprátku, na které máme viset?

Ant. Dusek.

Dr. JIŘÍ S. BENSON:

NEDŮVĚŘUJME BLÁHOVĚ MEZINÁRODNÍ OBLEVĚ!

Svět v době po skončení druhé světové války prošel různými etapami nepřetržité války, vedené komunismem za účelem ovládnutí světa. Nejdříve tu byly studená válka, Trumanova doktrina a Marshallův plán, pak přišlo na řadu mírové soužití, a nyní zase tu máme mezinárodní oblevu. V celé této době Spojené státy hledaly takovou zahraniční politiku, která by vedla k míru a ušetřila svět od války. Naše zahraniční politika donutila Ameriku, aby se ujala vedení svobodného světa, který se brání proti otevřené politice Sovětského svazu, zkomunisovat všechny země, včetně Spojených států.

Mezitím východní Evropa padla do rukou komunistů, protože Sovětský svaz porušil ujednání v Yaltě. Byla postavena berlínská zeď, byla vedena korejská válka, byla ztracena Kuba, byla vedena vietnamská válka, Blízký východ se dostal do zmatků, a nyní je terčem Sovětů bývalá portugalská Afrika. Všichni uznávají, že komunismus si získal rozsáhlá území. Je třeba hledat důvody toho, proč svobodný svět je před komunismem na ústupu.

Proč nemáme úspěch?

V roce, kdy Amerika vzpomíná 200. výročí své existence, bychom se měli vážně zamyslit nad tím, proč naše svoboda nemá na světových trzích úspěch, ačkoliv je nejkvalitnějším produktem v každém ohledu. Lid každé komunistické země na světě po ní touží, a komunistická otrokářská vrchnost se všemožně snaží o to, aby tento lid se mnoho o naší svobodě nedozvěděl. Je zřejmé, že svoboda je účinnější při výrobě potřebných věcí, a že rozdílí svou produkovanou hojnost spravedlivěji než komunismus či kterýkoliv jiný systém. Proč tedy komunismus je na postupu, zatím co svoboda ustupuje?

Odpověď na tuto otázku bychom mohli vyjádřit takto: Naši prodavači neumějí soutěžit se systémem, který nerespektuje žádné zásady a který užívá lží a podvodů, který nezachovává sliby, a který se uchyluje i k násilí, k hrozbám a k terorismu, aby dosáhl svých cílů.

Jaká je skutečnost?

Zahraniční politika, zvaná mezinárodní obleva, je založena na nesprávném předpokladu, že diplomacie, která vábí Sovětský svaz do éry obchodních a diplomatických vztahů, nakonec přivede komunisty k tomu, že budou chtít žít v míru. Tento předpoklad se však neuskutečnil ani za Lenina, ani za Stalina, ani za Kruščeva, ani se nyní neuskutečňuje za Brežněva, který to řekl jasně už v roce 1972: "Mezinárodní obleva neznamená v žádném případě ochabnutí v ideologickém boji. Naopak musíme být připraveni na to, že tento boj bude zintensivněn a že se stane ostřejší formou konfrontace obou systémů."

Alexandr Solženicyn varoval svobodný svět těmito slovy: "Komunistická ideologie pomýšlí zničit naši společnost. Toto bylo cílem komunistů od samého začátku; tento jejich cíl se nezměnil, pouze metody k jeho dosažení se změnily. Ačkoliv tu jsou mezinárodní obleva, mírové soužití a obchodní vztahy, komunisté tím více zdůrazňují, že v ideologickém boji se musí pokračovat. A co to je ideologický boj? Je to štvaní k nenávisti a stálé opakování úmyslu zničit západní svět."

Usilujme tedy o mezinárodní oblevu a hledejme cesty k zajištění míru všude na světě. Nepodléhejme však bláznovství jednostranného odzbrojení, bourání našeho výzvědného systému, zmenšování naší vojenské síly a vývozu zbraní, technologie a potravin na úvěr. Nemíchejme se do válek, ve kterých nechceme zvítězit, a musíme-li se s některým nepřítelem vojensky utkat, pak to učiňme s takovou rozhodností, aby se náš nepřítel o to už nikdy jindy nepokusil.

V první řadě si však připomeňme, že komunismus je nepřítelem všech svobodných lidí a že mu nelze důvěřovat. Vojenský zásah v Angole je důsledkem mezinárodní oblevy. Přijde snad příště na řadu masivní konvenční válka proti západní Evropě?

Prodáváme snad oprátku, na které máme viset?

DOBA BĚHEM ROKU

4. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

MODLITBA: Dopřej nám, náš Bože, — abychom tě ctili celým srdcem — a všechny lidi milovali jako sebe. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ — Z KNIHY PROROKA SOFONIÁŠE.

Hledejte Hospodina, všichni pokorní země, kteří jednáte podle jeho výroku. Hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu.

Zanechám uprostřed tebe lid pokorný, ty, kteří doufají v Hospodinovo jméno. Kdo zbudou z Izraele, už nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se už nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívat, nikdo je nebude děsit.

2. ČTENÍ Z PRVNÍHO LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KORINŤANŮM.

Jen se podivejte, bratři, kolem sebe, komu se u vás dostalo povolání. A shledáte, že tu není mnoho moudrých v lidských očích, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených.

A přece: ty, které svět pokládá za nevzdělané, ty si Bůh vyvolil, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil ty, kdo mají moc, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, ba i ty, kteří nejsou vůbec nic, ty si Bůh vyvolil, aby zlomil moc těch, kteří jsou "něco." A to všechno proto, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet.

A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jakožto dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmě: 'Kdo se chlubí, ať svou chloubu klade v Pána.'

EVANGELIUM PODLE SVATÉHO MATOUŠE

Když Ježiš spatřil zástupy, vystoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Tu otevřel ústa a učil je:

Blahoslavení chudí v duchu,
neboť jejich je království nebeské.

Blahoslavení milosrdní,
neboť oni budou potěšeni.

Blahoslavení hladovějící a žízniví po spravedlnosti,
neboť oni budou nasyceni.

Blahoslavení milosrdní,
neboť dojdou milosrdenství.

Blahoslavení čistého srdce,
neboť oni uzří Boha.

Blahoslavení, kdo působí pokoj,
neboť oni budou nazváni syny Božími.

Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost,
neboť jejich je království nebeské.

Blahoslavení jste, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všecko zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích."

* * *

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování)

Nadpřirozená moudrost záleží v dětinné lásce k Bohu.

Moudrost nadpřirozená nemá žádného pravidelného a nutného pojítka s tak zvanou světskou vzdělaností a učeností. Jako totiž jsou lidé v životních zásadách a v jednání svém velice moudří, při tom však celkem prostí a neučení, podobně vyskytují se velmi mnozí lidé, kteří vynikají světskou učeností, ale nadpřirozená životní moudrost jim schází. "Studnice moudrosti je slovo Boha na výsostech, a její cesty jsou přikázání věčná." Sir. I. 5. Jinými slovy lze říci: "Nemá-li člověk víry v Boha a ve slovo Boží, nemá-li lásky k Bohu a oddanosti k jeho přikázáním, nemůžeme ho nazvati moudrým, i kdyby byl sebevzdělanějším a sebevtipnějším. "Jednoho jest nejvíce potřebí" řekl sám Ježiš Kristus. Snadno se domyslíme, čeho je tak nezbytně třeba. Jest to láska k Bohu. Boha milovati dovede i malé dítě. Proto Pán Ježíš dává v evangeliu přednost dítěti před mudrci tohoto světa: "Velebím tebe, Otče, Pane nebe i země, že jsi skrył tyto věci (pravou moudrost) před mudrci a opatrnými a zjevil jsi je maličkým." Luk. 10,21.

Rodičové, hospodáři, zaměstnavatelé, představení . . .!

Líbí se nám Šalomounova modlitba o moudrost. Prosíváme také my Ducha svatého za dar pravé moudrosti, to jest dětinné lásky k Bohu? Nezapomínejme, že Pán Ježíš výslovně prohlásil: "Vpravdě pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako dítky, nevejdete do království nebeského." Mat. 18, 3. "Ctihodná moudrost jest milovati Boha." Sir. I., 14.

Písmo sv., náboženská kniha, kázání, napomenutí při sv. zpovědi, vnuknutí při sv. přijímání, to všecko jsou vydatné a nevysychající prameny lásky k Bohu a tedy i prameny nejvzácnější životní moudrosti k vedení sebe i těch, kteří jsou nám Bohem svěřeni.

STAVBA CHRÁMU A JEHO POSVĚCENÍ.

Domluva s králem tyrským — Rozměry chrámu — Chrámové nářadí — Přenesení archy úmluvy ze Sionu na pahorek Moria — Oběti — Velebnost Hospodinova naplnila chrám — Modliba Šalomounova — Přislíbení Boží.

Šalomoun vzkázal Hiramovi, králi tyrskému: "Jako jsi učinil s Davidem, otcem mým, že jsi mu poslal dřevo cedrové, aby stavěl si dům, ve kterém i bydlil, tak učiň se mnou. *Chci totiž stavěti dům jménu Hospodina, Boha* svého a zasvětit jej k tomu, by tam bylo Hospodinu obětováno. Proto pošli mně umělce, který umí dělati na zlatě, na stříbře, na mědi, na železe, který by uměl vyřezávati vypukliny. Ale pošli mi také dřeva cedrového, cyprišového a jedlového z Libanonu. Nebo dům, který chci stavěti, má býti velmi veliký a nádherný."

Král tyrský odpověděl listem, který poslal Šalomounovi: "Že miluje Hospodin lid svůj, proto dal, abys ty kraloval nad ním. Posílám ti tedy muže důmyslného a velmi dovedného Hirama mistra svého. My pak nasekáme dřeva z Libanonu, cokoli ho budeš potřebovati a připlavíme je ve vorech po moři do Joppe. Ty pak odtud dáš je dopraviti do Jerusaléma."

Šalomoun počal stavěti dům Hospodinův v Jerusalémě na hoře Moria. Počal stavěti druhého měsíce léta čtvrtého království svého.

Základy, které položil Šalomoun, aby stavěl dům Boží, jsou tyto: Délka: Šedesát loket dle staré míry. Šíře pak: dvacet loket. Předsíň v průčelí: dvacet loket. Výška: Sto dvacet loket. A pozlatil vnitřek zlatem nejčistším.

Také dal udělati Šalomoun všecko nářadí do domu Božího: zlatý oltář, stoly, svícny s příslušnými lampami, aby svítily před odpovědištěm dle řádu, ze zlata nejčistšího, napodobené květy na nich, lampy a štipce ze zlata. Dále: schránky na kadidlo, kadidelnice, misky a moždířky ze zlata nejčistšího. Dvéře chrámové vnitřní, to jest do velesvatyně ozdobil vypuklinami, dveře chrámové pak vnější udělal zlaté.

Tak dokonány byly všecky práce, které dal udělati Šalomoun v domě Hospodinově.

Poté shromáždil Šalomoun starší Israelovy, všecka knížata kmenů a hlavy rodů synů Israelových do Jerusaléma, aby převedli Hospodinovu archu úmluvy z města Davidova — to jest ze Sionu.

Když tedy přišli všichni starší Israelovi, vzali levité archu a přenesli ji nahoru se vším, co příslušelo ke stánku. Král pak Šalomoun a všecka obec israelská, všichni, kteří se byli sešli před archou, obětovali beranů a býků beze všeho počtu. Když tedy všichni počali Hospo-

Pokračování na str. 5.)

Hovory o víře

(Pokračování z min. čísla.)

Pro dobu apoštolskou se zdá pravděpodobné, že presbyteři i biskupové byli funkcionáři v církvi jako dnes jsou kněží. Jim pak pomáhali diakoni neboli jáhnové. Sv. Pavel teprve v podzimu svého života si volí a světí vzkládáním rukou biskupy např. sv. Timotea, Tita a jiné. Taková byla prakse v době apoštolské. Po smrti apoštolů se objevuje v církvi rozlišování biskupů a presbyterů neboli kněží.

Již list sv. Klimenta, papeže římského do Korintu nám jasně dosvědčuje, že se v církvi věřilo v božské ustanovení hierarchie v církvi a neporušenou posloupnost biskupů od apoštolu. A hlavně v listech sv. Ignáce, biskupa z Antiochie (zemř. 107) je zdůrazněno, že biskupství je ustanoveno Kristem, biskupové jsou pověřeni Kristem jako byli jím povoláni apoštolové. Také je zde rozlišeno přesné mezi biskupem, který je v obci jediný, kol něho pak je sbor starších a jáhnů. Tak čteme v jeho dopise Magneským: "Napomínám vás, abyste ve svornosti Boží usilovali vše konati pod vedením biskupa na místě Božím a presbyterů jako senátu apoštolského". *V listu sv. Ignáce ke smyrnenským* je psáno: "Všichni poslouchejte biskupa jako Ježiš Kristus poslouchal Otce, a presbytery jako apoštoly!" Podobně sv. Irenej zdůrazňuje, že posloupnost biskupů zaručuje v církvi pravověrné učení. Apologéta Tertulián uvádí, že místní církve mají apoštolskou posloupnost svých biskupů, což heretikové nemají. Tak ve Smyrně byl ustanoven sv. Polykarp sv. apoštolem Janem, římský biskup Klement byl ordinován sv. Petrem apoštolem atd. Známe také seznamy biskupů (katalogy) od doby apoštolské: v Římě, Jerusalemě, Antiochii, Alexandrii a v jiných mateřských církvích. I když připouštíme, že v době apoštolské se nám zdá, že výraz biskup a presbyter označuje stejnou funkci v prvotních církvích, od počátku 2. st. se jasně jeví rozlišení mezi episkopátem a presbyterátem v listech mučedníka sv. Ignáce z Antiochie: Efeským, Smyrenským, Tralenským, Římanům atd. (r. 107). Ztotožňování biskupství a kněžství, jež jsme připustili pro dobu apoštolskou, nyní více neexistuje. Biskup je ve své obci (diecési) jediný nositel nejvyšší moci hierarchické, jedině on může světit na kněze. A když šlo o svěcení biskupské, bylo třeba 3 biskupů světitelů. Tedy episkopát je nositelem apoštolské posloupnosti a sbor biskupský je pokračováním sboru apoštolského v jeho řádné pravomoci učí-

Pokračování na str. 5.)

(Pokračování ze str. 4.)

dina chváliti slovy: "Chvalte Hospodina, nebo dobrý jest, nebo na věky trvá milosrdenství jeho:" naplněn byl dům Boží oblakem, že nemohli kněží stati a službu konati pro mrak. Naplnila totiž velebnost Hospodinova dům Boží.

A postaviv se Šalomoun před oltářem Hospodinovým, před veškerou obcí Israelovou pozdvihl ruce k nebi a řekl: "Hospodine, Bože Israelův! Není Boha na nebi ani na zemi podobného tobě, který zachováváš úmluvu a milost služebníkům svým, kteří chodí před tebou celým srdcem svým. Zdali tedy možno věřit, že bydlí Bůh s lidmi na zemi? Jestliže nebe a nebesa nemohou obsáhnouti tebe, čím méně dům tento, který jsem vystavěl! Avšak toliko k tomu jest udělán, abys shlédl na modlitbu služebníka svého a na prosbu jeho, Hospodine, Bože můj, a slyšel prosby, které vysílá služebník tvůj před tebou, abys měl otevřeny oči své na dům tento ve dne v noci, na místo, o kterém jsi slíbil, že tu vzýváno bude jméno tvé, a modlitbu abys vyslyšel, kterou modlí se služebník tvůj na něm, abys vyslyšel prosby služebníka svého i lidu svého israelského. Kdokoli modliti se bude na místě tomto, vyslyš ho z příbytku svého, to jest s nebe, a milostiv buď!

Nyní pak vstaň a jdi Hospodine Bože, na místo klidu, ty i archa tvoje mocná. Kněží tvoji, Hospodine Bože, ať se oblekou v roucho blaha, a tvoji svatí nechať radují se ze štěstí. Hospodine Bože, nezamítej svého pomazaného, pamatuj milostí Davidu, služebníku svému daných!"

Když dokonal Šalomoun modlitby tyto, oheň sestoupil s nebe a strávil celopaly i jiné oběti, a velebnost Hospodinova naplnila dům. Když všichni synové Israelovi viděli, že sestupuje oheň a velebnost Hospodinova na dům, padše tváří k zemi na podlahu dlážděnou kamenem, klaněli se a chválili Hospodina, že je dobrý, že na věky trvá milosrdenství jeho.

Když byl dokonal Šalomoun dům Hospodinův, ukázal se mu Hospodin v noci a řekl: "Slyšel jsem modlitbu tvou a vyvolil jsem si toto místo za dům oběti. Zavru-li nebe, že nebude pršeti, pošlu-li kobylky a přikáži, by pohubily zemi, nebo pošlu-li mor na lid svůj, avšak lid můj, který sluje dle jména mého, obrátí se, bude se modliti ke mně, hledati tváře mé, a kajícně-li se odvrátí od svých zlých cest, také já vyslyším je s nebe, milostiv budu hříchům jejich a dám zdraví zemi jejich. Oči mé budou otevřeny, a uši mé pozorovati modlitbu toho, kdo bude modliti se na tomto místě. — Odvrátíte-li se však, opustíce práva má a příkazy, které jsem vydal vám, vyplením vás ze země své kterou jsem dal vám, a dům tento, který jsem posvětil jménu svému, zavrhnu od sebe a vydám jej v příkladnou výstrahu všem národům. Dům tento se stane příslovným všem kolemjdoucím. Žasnouce budou se tázati: "Proč tak učinil Hospodin zemi této a domu tomuto?" A bude jim odpověděno: "Protože opustili Hospodina, Boha otců svých, který je vyvedl z Egypta, že se chytili bohů cizích, klaněli se jim a ctili je. Proto přišlo na ně všecko toto neštěstí." 3. Král. 6.—8. 2. Par. 2.—7.

Bohu blíž!

Bůh chce, abychom ho nazývali Otcem. Jsme tedy dítkami Božími. Otec a dítky scházívají se pod jednou střechou. Proto už ve Starém Zákoně posvěcoval Bůh stánek a později chrám svojí zvláštní přítomností. Ve stánku i ve chrámě dával Otec nebeský zbožným dítkám svým poznati svoji dobrotu a sladkost, svoji moc a štědrost, svoje milosrdenství a svoji milostivost.

Ten účel mají chrámy, aby v nich lidé scházeli se se svým Bohem, aby mu tam zvláště projevili svoji pokornou úctu, vděčnost za dobrodiní denně přijímaná, aby takřka před tváří Boží skládali svoje prosby a prosili za odpuštění hříchů.

Chrámy stavěli a staví i pohané, kteří neznají Zjevení Božího a řídí se jenom hlasem svého svědomí. Z toho poznáváme, že jest to všeobecná a přirozená touha lidského srdce: přiblížiti se na posvátném místě bytosti Boží. Litujeme pohanů, že svých chrámů používají k úctě mrtvých a nevědomých model, k úctě nerozumných zvířat, jež za bohy považují, ale domníváme se, že přece jakousi třeba jen nepatrnou částku této úcty přijímá od nich jediný pravý Bůh.

Mnohem více hřeší proti úctě Boží ti, kteří v nepochopitelné a těžce hříšné zaslepenosti nehledají a tedy také nenalézají sladké přítomnosti Boží, ani v přírodě, ani ve své duši, ani ve chrámě. Že se touto tak zvanou nevěrou lépe řečeno nevšímavostí k Bohu připravují o spokojenost a pravé štěstí životní, to oni sami nejlépe vědí. A právě tenkráte rozloží se v duši temnota lhostejnosti k Bohu, když zaroste člověku cesta do kostela. "Pomni, člověče, abys den sváteční světil!"

Dokonalá náhrada za rajskou blaženost a za strom života.

Jestliže chrám Šalomounův naplňovala velebnost Boží, oč více velebnost Boží naplňuje chrám křesťanský, v němž jest přítomen Bůh a Spasitel náš nejen jako duch, nýbrž i jako člověk v bělostném závoji svátostného Chleba. Nekonečná sláva Boha-člověka, dlícího na pravici Boha Otce, ale zároveň trůnícího ve Svatostánku katolických chrámů činí z našich chrámů předsíň nebeskou a skvělou náhradu za ztracený ráj. Blaženost a nesmrtelnost měla býti údělem lidí v ráji. Strom života vyrůstal uprostřed ráje. Kdybychom mohli změřit a zvážit radosti lidské na světě, zjistili bychom, že jako výšiny nebes vynikají nade všecky vrcholky země, jako světlo slunce přezařuje nedostižně všecka umělá naše světla, jako moře přirovnáním maličkou činí každou vodní tůň, podobně radost čisté duše spojující se se svým Bohem a Spasitelem ve sv. přijímání nevýslovně převyšuje každou jinou radost na tomto světě, ba převyšuje i rajskou blaženost našich prarodičů. Nevíme a nechápeme dobře, jaký byl onen strom života v ráji. Máme však za něj nejplnější náhradu v životodárném svátostném Chlebě, jímž jest Ježíš Kristus, jak sám prohlásil: "Já jsem chléb živý, jenž s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti z chleba toho, živ bude na věky. A chléb, který já dám, tělo mé jest, které dám za život světa." Jan 6, 51.

Dům Lásky a Milosrdenství.

Šalomoun plný podivu nad zázrakem dobrotivosti Boží, která snižuje se k lidem, volá v modlitbě: "Zda-li možno věřit, že bydlí Bůh s lidmi na zemi? Jestliže nebe a nebesa nebes nemohou obsáhnouti tebe, čím méně dům tento, který jsem vystavěl!" A přece to neuvěřitelné se děje a Bůh přebývá mezi lidmi, spokojuje se odměřeným místem v nádherném i chudobném chrámě a slibuje výslovně a důrazně: "Oči mé budou otevřeny, a uši mé pozorovati budou modlitbu toho, kdo bude modliti se na tomto místě. Zavru-li nebe, že nebude pršeti, pošlu-li kobylky a přikáži, by pohubily zemi, nebo pošlu-li mor na lid svůj, avšak lid můj, obrátí se, bude se modliti ke mně, hledati tváře mé, kajícně-li se odvrátí od svých zlých cest, také já vyslyším je s nebe, milostiv budu hříchům jejich a dám zdraví zemi jejich."

Jestliže chrám starozákonní měl býti nejen domem slávy Boží, nýbrž i místem milosrdenství Božího, mnohem více ještě jest místem neskonalého milosrdenství Božího chrám křesťanský. Tam i největší hříšník dosahuje okamžitého odpuštění Božího, když litostivě ve sv. zpovědi složí své hříchy. Tam Ježíš Kristus sám prosí za nás a v náhradu za naše urážky vůči Bohu nabízí jako zadostiučinění svoje utrpení a svoji smrt při oběti Mše sv.

Pokračování

NAŠIM MILÝM ČTENÁŘŮM

Na mnohé dotazy bývalých čtenářů Katolika a Národa, zda jejich nevybrané předplatné na N. či K. dostane administrace nového "HLASU NÁRODA", musíme jim bohužel odpovědět, že nikoliv. Bývalé tiskárně čes. benediktinů jsme vděčni, že nám vydatně v našich těžkých začátcích pomáhá, ale pro její konečnou finanční situaci nemůžeme na dp. Václavu Michaličkovi žádat, aby nám pomohl tím, že nám dá do vínku těch několik desítek dolarů, které mu snad zbyly z nevyžádaného předplatného K. a N. Mnohým předplatitelům, kteří o to žádali, nedobrané předplatné dokonce vrátil.

Protože HLAS NÁRODA jsou prakticky nové noviny s novou administrací, začínáme opravdu "od piky". Vydání každého čísla (s platy sazeče, síly v expedici, elektriky, cenou papíru, tiskaře, poštovným atd.) nás přijde téměř na tisíc dolarů. V bance zatím pořádnou rezervu nemáme. Proto všechny Vás, kdo jste pochopili naše úsilí a komu se HLAS NÁRODA líbí a rádi jej budete odbírat — naléhavě prosíme, abyste neodkládali se zasláním předplatného na naši adresu: $15 na rok v USA, $16 v Kanadě. Nemusíme Vám snad říkat, že v redakci děláme zdarma, že nás prozatím u sv. Prokopa živí, ale i to že asi nakonec přestane.

Proto se nám laskavě brzy ozvete. Pán Bůh zaplať.

Použijte vedlejší přihlášku, vyplňte a s šekem předplatného zašlete na naši adresu:

2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.

Váš Fr. Vojtěch Vít, O.S.B.

HOVORY O VÍŘE

(Pokračování ze str. 4.)

telské a pastýřské.

Kněží neboli presbyteři jsou pomocníci biskupů. Mají stejnou moc obětní totiž mohou sloužiti Mši svatou jako biskupové, ale nemají plné moci svátostné, nemohou např. biřmovat nebo světit na kněze. A rovněž moc pastýřskou mají z pověření svého biskupa. Proto "Kdyby někdo řekl, že biskupové nejsou vyššího stupně než presbyteři nebo že nemají moc biřmovat a světit na kněze nebo že tato je jim společná s kněžími — Anathema sit (Buď vyobcován). (Dz par. 1777 967).

Také Otcové druhého sněmu vatikánského si všímají moci biskupské a kněžské. Tak věroučná konstituce o církvi (Lumen gentium) v hl. 3. nás seznamuje s naukou, že biskupské svěcení je opravdová svátost, již svěcenec je přijímán do sboru biskupského a nabývá plnosti svěcení kněžského. Dále se tam hovoří o kolegialitě biskupů. V dekretu o biskupech (Christus Dominus) se připomíná biskupům, že mají býti otci svých kněží. A v dekretu o kněžích (Presbyterorum ordinis) jsou kněží poučováni o svých právech i povinnostech.

5. Prvenství v církvi

V prvních třech kapitolách věroučné konstituce "Pastýř věčný" byla na prvém vatikánském sněmu r. 1870 podrobně formulována katolická nauka o prvenství sv. Petra a jeho nástupce biskupa římského (Dz 3053-1822 až par. 3064-1831). Pastýř věčný a biskup našich duší totiž náš Spasitel založil církev, aby pokračovala v jeho spasitelském díle. Vyvolil si sbor dvanácti apoštolů a těm přislíbil a konečně předal také svou pravomoc učitelskou, kněžskou a pastýřskou. Ale v čele sboru apoštolského postavil apoštola Šimona, jehož jméno změnil na Kefas neboli Petr (Skála). Jej vyznamenal, z jeho lodičky kázal, zaň zaplatil chrámovou daň a u Cesareje Filipovy před svým umučením mu přislíbil prvenství v církvi. Jsou to známá slova Páně uvedená sv. apoštolem a evangelistou Matoušem v evangeliu v kapitole 16: "Blahoslavený jsi Šimone, synu Janův, neboť tělo a krev nezjevily to tobě, nýbrž Otec můj v nebesích. I já pravím tobě: Ty jsi Petr (t.j. skála, a na té skále založím svou Církev, a pekelné brány ji nepřemohou. A tobě dám klíče od království nebeského. Cokoliv svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi; a cokoliv rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi" (18-19). To přislíbil Pán svému apoštolu, když před tím vyznal: "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého". Pán Ježíš hovoří v krásných obrazech. Petr bude skalou to jest nejvyšší autoritou v církvi, již Kristus založil.

(Pokračování v příštím čísle.)

Církevní zprávy

CHICAGO. — Polští katolici města Chicaga začali vydávat nový katolický týdeník v polské řeči "Polonia". J. Em. kardinál John P. Cody na žádost světicího biskupa Alfreda Abramovicze dal k tomuto vydávání ochotně své svolení. Dne 18. ledna týdeník Polonia udělil biskupu Abramoviczovi zásluhnou medajli za jeho velké zásluhy o polskou církev jakož i o záležitosti Američanů polského původu. Kard. Codymu byla týmž týdeníkem udělena dvě vyznamenání, jedno za jeho zásluhy o chicagskou církev a druhé za jeho neúnavnou péči o hromadné sdělovací prostředky v arcidiecézi.

VATIKÁN. — Kongregace pro evangelisaci národů vydala důležitý dokument "Role žen při evangelisaci", ve kterém se dává biskupům misijních zemí dovolení, svěřit vzdělaným řeholním sestrám různé evangelisační úkoly, jakož i farnosti, ve kterých nebydlí natrvalo žádný kněz. Sestry, jimž tyto farnosti jsou svěřeny, mohou oddávat snoubence, křtít, konat pohřby a vyučovat náboženství v přípravných seminářích. Rovněž byla rozšířena evangelisační pravomoc misijních řeholních sester ve školách, v nemocnicích a v charitativních ústavech. Tento dokument také uvedl tyto ženské kvality, které nalézají při evangelisační činnosti velké uplatnění: smysl pro naději a pro optimismus, praktickou intuici, vytrvalost a věrnost, schopnost přizpůsobit se a citlivost pro každou individuální osobu. Misionářky však vždycky musí být podřízeny rozhodnutí svých biskupů a misijních kněží, a nikdy nemohou vykonávat čistě kněžské funkce, jako jsou sloužení mše svaté a zpovídání.

CHICAGO. — V 80 procentech amerických diecézí bude 28. března na 4. neděli postní zorganizována zvláštní sbírka pro chudé doma i ve světě, zvaná "Operation Ricebowl". Každá katolická rodina se v postní době zřekne jednoho jídla; ušetřené peníze pak bude obětovat na chudé. Vloni bylo při této sbírce vybráno 10.7 milionu dolarů; chicagská arcidiecéze, která věnovala 1.5 milionu dolarů, vedla na prvním místě. Obvyklá sbírka na 4. neděli postní pro dílo zámořské služby U.S. katolické charity CRS se bude konat jako obvykle. Sbírka "Operation Ricebowl" je míněna jako zvláštní postní oběť katolických rodin Spojených států.

CHICAGO. — Matka Terezie z Kalkuty, zakladatelka Misionářek křesťanské lásky, poděkovala v dopise kardinálu Codymu za 500 pytlů rýže, které ji chicagská arcidiecéze zaslala. Tato rýže byla pak rozdělena mezi 15,000 indických malomocných.

VATIKÁN. — Ve Vatikáně právě vyšla tiskem sbírka 500 dokumentů — zpráv, poznámek a poselství — o úsilí Vatikánu pomoci obětem války v roce 1943. Tyto dokumenty vyvracejí obvinění spisovatele Rolfa Hochhutha a jiných, kteří tvrdili, že prý papež Pius XII. nevykonal prakticky nic pro pomoc židům, pronásledovanými nacisty, ačkoliv k tomu měl možnost. V této publikaci je mimo jiné také zpráva kardinála Luigi Maglione z 16. října 1943, který v pověření Svaté Stolice na zprávu o zatčení 1,300 římských židů esesáky protestoval proti tomu u německého velvyslance Ernst von Weizsaeckera. Tento slíbil, že vykoná vše, co bude v jeho moci, pro záchranu zatčených židů, avšak zároveň zdůraznil, že jeho akce bude mít větší šanci na úspěch, nebude-li učiněna zmínka o tom, že Vatikán do této věci zasáhl. Kardinál Maglione s tím souhlasil.

CHICAGO. — Americký světský denní tisk přináší s velkou oblibou zprávy o katolických kněží, kteří opustili své povolání, kteří se oženili, kteří vyslovili nesouhlas s některou tradiční naukou církve, nebo kteří musili po několika měsících manželského života hledat pomoc u odborníků v manželských problémech, ačkoliv sami dříve ochotně manželským dvojicím dávali různé vznešené rady. Z těchto případů se nevynechá téměř žádný; o mlčící 99-procentní většině těch, kteří zůstanou svému povolání věrni, se toho v denním tisku mnoho nedočteme. Tak jsme se například dozvěděli, že jeden v katolickém novinářském světě dobře známý Otec jezuita, který přísně psal o kněžích, kteří nezůstali věrni svému povolání a oženili se, se nakonec ve svých 56 letech sám obrátil, zamiloval až po uši do 23-leté irské zpěvačky, která navštívila Spojené státy, a ani nečekal na potřebné dispense z Říma a civilně se s ní oženil. Před dvěma týdny zase kdesi v Kalifornii 58-letý diecézní kněz oznámil s kazatelny užaslým věřícím, že příští neděli jim už nebude kázat, protože se chce civilně oženit s jakousi 34-letou rozvedenou paní. A minulou sobotu chicagské noviny "Chicago Tribune" informovaly své čtenáře o jiném knězi, který napsal knihu o pohlavní morálce, ve které však proti výslovnému církevnímu učení hájil dovolení masturbace, předmanželského pohlavního styku, vychází-li tento z lásky, a užívání umělých antikoncepčních prostředků. — Pro změnu však noviny přinesly také jednu příznivou zprávu z katolického kněžského světa. Dp. Francis X. Lawlor, 58-letý augustinián, se v roce 1968 dostal do konfliktu s kard. John Codym, protože ve své polské čtvrti organizoval odpor proti nucené rasové integraci bytů; tehdy mu bylo zakázáno vykonávat v arcidiecézi jakékoliv kněžské funkce. Dp. Lawlor tedy vyvolil politickou dráhu, a v roce 1970 byl na čtyři roky zvolen městským radním. V politice však měl málo štěstí; svou funkci nevykonával uspokojivě, a nakonec utrpěl v červenci 1975 citelnou porážku při volbách do státní zákonodárny za jižní stranu Chicaga. Jeho řeholní představení mu tedy poradili, aby se vrátil do činného kněžského života, s čímž on souhlasil. Po vykonání pastoračního kursu na Katolické universitě Ameriky mu bylo v diecézi Rockford, Illinois, svěřeno vedení programu "Pro život", jehož úkolem je chránit lidský život a bojovat proti potratům a euthanasii, a to zejména poučováním věřících i ostatních občanů. Dp. Lawlor poskytuje odborné rady a informace asi stu farních výborů. Ve své nové funkci dobře uplatňuje svůj organizační talent a má velký úspěch. Své práci se věnuje s plným srdcem a na návrat do politiky nemá ani čas myslet.

SAN JUAN, Portoriko. — Biskupové Portorika soustřeďují své úsilí na evangelisaci lidu svého ostrova a žádají i od každého katolického křesťana činnou účast na tomto díle. V první řadě se každý má snažit o to, aby svým vzorným křesťanským životem byl dobrým a přitažlivým příkladem pro druhé. Potom se od každého žádá, aby věnoval část svého času některému farnímu nebo jinému církevnímu dílu. Také každý se osobně zavazuje, že bude odhodlané hájit a hlásat svou víru a bude prohlubovat své náboženské znalosti. — Mezi Portorikánci ve velkoměstech Spojených států pracují horečně a potichu komunisté, kteří v nich budí nespokojenost se svým údělem, přemlouvají je, aby žádali nezávislost Portorika, získávají mladé lidi pro teroristickou činnost a štvou všechny proti církvi. Proto je mezi Portorikánci na americkém kontinentě mnohem více lidí, nepřátelských kněžím a katolické církvi, než mezi jinými Latino-Američany.

BOGOTA. — Kardinál arcibiskup Bogoty varoval před ohromujícím pronikání marxistů do kolumbijských škol, zejména na university, kde marxističtí profesoři konají opravdovou podvratnou činnost a svým zhoubným vlivem na studující mládež připravují půdu pro příští zkomunisování Kolumbie. Zároveň varoval bohaté rodiny své země před jejich nedostatkem křesťanského sociálního svědomí a upozornil je na jejich velkou zodpovědnost v úsilí o zabránění zkomunisování země.

QUITO, Ekvador. — Tři ekvadorští biskupové žádali, aby se jejich země vrátila k normálním ústavním svobodám, ke svobodným volbám a k civilní vládě, protože lid není spokojen s vojenskou diktátorskou vládou gen. Guillermo Rodrigueza. Vládní informační služba však nazvala tyto požadavky biskupů zrádnými a podvratnými.

JOLO, Filipíny. — Zde je překlad dopisu, jejž biskup z apoštolského vikariátu Jolo poslal americkým kněžím. "Žádám o vaši pomoc pro náš chudý lid na souostroví Sulu na Filipínách, kde jsem apoštolským vikářem a biskupem. Sulu je nejjižnější provincie Filipín; je to řetěz ostrovů, roztroušených mezi ostrovy Mindanao a Borneo. V této odlehlé části světa pracují kněží a řeholnice; bojujeme proti chudobě a nemocem, jak nejlépe můžeme, s tím málem, jež máme k disposici. Na některých ostrovech bylo zřízeno několik vyšších škol podle filipínského vzoru. V hlavním městě Jolo byla postavena i kolej. Mala nemocnice, kterou jsme začali v roce 1968 se šesti postelemi, naléhavě potřebuje dalšího rozšíření.

Program etnického fairu v chicagském "Century"

V minulém čísle HLASU NÁRODA jsme upozornili naše čtenáře na vystoupení mládeže Klubu Domov a jeho přátel v chicagském "Century" dnes zmodernisovaném obchodním středisku na 2828 No. Clark St.

Dnes vám přinášíme celý program tohoto "etnického fairu", který začne v pátek večer 30 ledna.

Pátek večer, 30. ledna:

7:00-7:30: Wakayagi Shin Kai — Japonští tanečníci.

Sobota odpoledne, 31. ledna:

1:00-1:30: Polští tanečníci z "Polish Catholic Union of America".
1:30-2:00: Wakayagi Shin Kai — Japonští tanečníci.
2:30-3:30: Irské skupiny: zpěvy, tance.
3:30-4:00: Zivilis — Litevská taneční skupina.

Neděle odpoledne, 1. února:

12:30-1:00: Mladí polští tanečníci z "Polish Roman Catholic Union of America" — St. James Parish.
1:30-2:00: Wakayagi Shin Kai — Japonští tanečníci.
2:30-3:30: Irské skupiny.
3:30-4:00: Tanečníci Klubu Domov se svými přáteli v původních národních krojích zatančí naše národní tance.
4:00-4:30: Mladí polští tanečníci z "Polish Roman Catholic Union of America".
4:30-5:00: Ukrajinská skupina: zpěvy, tance, hra na kytaru. Předvede mládež z ukrajinského katolického kostela St. Nicholas.

Po dobu "etnického fairu", jak už jsme se také minule zmínili, bude prodej domácího pečiva zúčastněných národností. "Naše" pečivo tam budou prodávat členky Klubu Domov.

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANISACE V CHICAGU

dovoluji si Vás srdečně pozvat na

XVIII. REPRESENTAČNÍ PLES

SOBOTA DNE 31. LEDNA 1976.

— Začátek v 8:30 hod. večer —

Ve dvoraně SOKOLA TÁBOR

16th Street and Clarence Avenue • Berwyn, Illinois

Hudba George Píchy ve velkém sále a J. Škacha v malém sále

RESERVACE TELEFON 788-4565

Stoly reservovány jen pro držitele zaplacených vstupenek do 9:15 hod. večer.

Vstupné $4.00 včetně daně

Úbor večerní

NAŠIM ODBĚRATELŮM:

Buďte tak laskavi a mějte strpení. Potvrzení o předplatném i darech na tisk Vám pošleme postupně. Při tak rychlé proměně redakce a administrace, při opravách budovy, pomalém stěhování, zaučování se do nových metod tisku — nelze udělat vše najednou. Hlavně nám běželo o to, abychom nemusili příliš dlouho odkládat vydání nových novin, které se neobejde také ještě i pro několik budoucích čísel bez těžkostí. Chceme Vám sloužit, protože to považujeme za nutné a potřebné, abychom si uchovali vzájemné pojítko jímž noviny určitě jsou.

Víme, že budou mít ještě po celou řadu týdnu své nedostatky. Napište nám o tom, co považujete Vy za nejdůležitější zlepšit, a až nás na to "dělání novin" bude víc, určitě se věci pohnou.

Kdyby se snad stalo, že někomu z Vás předplatitelů "HLAS NÁRODA" nedojde, napište nám, nebo aspoň zatelefonujte — (prozatím ještě na staré číslo NÁRODA na Allport: TA-9-6655).

Buďte tak hodní a pomozte nám "HLAS NÁRODA" rozšířit mezi své přátele a známé. Jistě, že těch 15 dolarů předplatného rádi obětuji. Vždyť tu běží o naši společnou věc! Kdyby se tu býval našel někdo jiný, kdo by ty noviny vedl v křesťanském a národním duchu, velmi rádi bychom ma v tom bývali pomáhali. Nikdo se nenašel, tak je děláme sami protože to považujeme za svou kněžskou a národní povinnost.

Přátelé drazí, **neodkládejte**, prosíme Vás, svou přihlášku s předplatným na odbírání HLASU NÁRODA. Nečehejte, až se bude prodávat na novinových stáncích a v kostelích. Z prodeje novin na ulicích malé národnostní tiskoviny nemají prakticky opravdu žádný užitek. Prodavač dostane za každé prodané číslo deset centů, benzin a plat šoféra při rozvážce pohltí ostatek. Stejně tomu tak je v kostelích. Přesto se však pokusíme H. N. do kostelů a na stánky — na zkoušku — dovážet!

Máme-li si tyto svoje noviny udržet, potřebujeme tedy nutně aspoň tisíc nových předplatitelů. POMŮŽETE NÁM JE SEHNAT? DOKÁŽETE TÍM, ŽE JSTE NA VÝŠI DOBY A ŽE JSTE POCHOPILI, ČEHO NÁM JE V DNEŠNÍ ZÁVAŽNÉ DOBĚ NEJVÍCE TŘEBA. Kdo rychle a ochotně pomáhá, dvakrát dává. Sám se při tom zachraňuje před životní prázdnotou. Nachází při tom své nejlepší já, objevuje svoje zdravé "kořeny", svůj životní směr, a najednou chápe, kam patří. Dostává se mu víry, posiluje se jeho naděje a roste v něm láska k Bohu i k bližním. Uvažujte o tom, a pak laskavě vyplňte tuto přihlášku:

Redakci a administraci "HLASU NÁRODA"
2657-59 S. Lawndale Ave.
CHICAGO, Ill. 60623.

Přihlašují se za odběratele "HLASU NÁRODA" z přesvědčení, že v dnešní době a za stávající světové situace je pro nás v Americe potřebné a nutné udržet si svoje svobodné noviny s křesťanským světovým názorem.

JMÉNO: _____

ADRESA: _____

Rád bych četl rubriku o: _____

Doporučuji poslat ukázkové číslo
panu
paní
slečně _____

Adresa: _____

Posílám vám oznámku (blahopřání k výroči, inserát)
za $.___ ____

K svému předplatnému přikládám dar na tiskový fond
$_____

Nehodící se škrtněte. Odstřihnete a vyplněnou přihlášku s šekem, vyplněným na "HLAS NÁRODA", zašlete laskavě na adresu: "VELEHRAD", 2657-59 S. Lawndale Ave.
Chicago, Ill. 60623.

Vatikánská "východní" politika

(Pokračování ze str. 1.)

vá pro celý Západ tak významné střetnutí s islámem. Už od Mohameda šlo v něm o bytí církve a všech národů tehdejšího křesťanského světa. Ono střetnutí vzalo na sebe formu totální konfrontace na obou stranách. Každé byť dočasné vojenské vítězství mělo dopad i na náboženský vývoj v té či oné zemi. Pro islám bylo samozřejmým, že jakákoliv dobytá území byla okamžitě islamizována. A stejně tomu bylo i na druhé straně. Zcela úzké svazky mezi státem a společenským zřízením a náboženstvím, jak je tomu v islámu, vedly k tomu, že byly neúspěšné jakékoliv pokusy misionářů udržet v mohamedánských zemích křesťanské obce živými, a tím více založit nové. Na nedohlednou dobu byly a jsou ztraceny pro křesťanství kdysi kvetoucí křesťanské kultury a živý křesťanský život v dnešním Turecku, v Malé Asii a na Středním Východě a v severní Africe. Tak vypadal konec oné totální konfrontace.

Jistě, naprosto nemám v úmyslu klást na jednu úroveň s islámem bolševismus ani jakoukoliv jinou formu marxistického státního socialismu. Jsem si plně vědom, že v mnoha zemích právě islám je rozhodující hrází proti ateistickému marxismu a materialismu. Avšak některé politické, státně organizované systémy právě na ideologické základně ateistického marxismu hledí vymýtit křesťanskou víru pomocí všech prostředků, které má stát k dispozici. Dějiny nás poučily u islámu, že totální konfrontace vede zpravidla k úplnému odříznutí křesťanských obcí, k rozpadu jakýchkoli vzájemných svazků, k úplné převýchově mladé generace a tím ke konci křesťanského života. K ruské Říjnové revoluci došlo roku 1917. Kdo tenkrát věřil, že tento nový systém přežije několik lidských generací?

Dva úkoly vatikánské "politiky"

Vatikánská politika vůči Východu a církev vůbec stojí před dvojím velkým úkolem; na jedné straně musí věrně plnit Kristův příkaz: hlásat boj všem modlám tohoto světa. Musí jasně dávat najevo svůj postoj vůči ateistickému marxismu, říci, jak smýšlí o lidských právech a důsledně se tímto postojem sama řídit. A tomu opravdu odpovídá linie papežů posledních desetiletí. Křesťané, kteří naslouchají Římu, by neměli mít potíže ve správném posuzování marxisticko-socialistických systémů.

Vatikánská politika a církev musí na druhé straně usilovat ze všech sil o to, aby v zemích ovládaných marxisty byly uchovány základní církevní struktury a zaručeno ono minimum duchovní práce co do kázání evangelia a vyučování náboženství, udělování svátostí a života farní obce, které zaručuje církvi a víře přežít. Samozřejmě toto minimum nesmí být výchozím bodem při jednáních. Jistě lze jednotlivosti při vyjednávání kritizovat. Lze se lišit v mínění, zda ten či onen kompromis měl smysl. Ale oprávněnost této základní linie nebude lehké odmítnout. Splnění obou úkolů je velmi těžké. Jestli církev varuje svět před ateistickým marxismem, pak je snadné ji obviňovat, že chce způsobit marxistickému státu politickou a hospodářskou škodu. Jestliže z pastoračních důvodů chce zaručit utlačovaným ono možné maximum nebo vynucené minimum církevněpolitických kompromisů, pak se snadno octne v nebezpečí, že ohrozí i svůj náboženský postoj vůči ateistickému marxismu. Myslím, že se papež ve své základní církevněpolitické orientaci v rozhodujících otázkách řídil tím, co nejvíce prospívá utlačovaným věřícím a jim poskytuje šanci přežít a rozvíjet se.

Ekumenismus

Druhé hledisko, které ovlivňuje vatikánskou "východní" politiku už několik desítletí, je hledisko ekumenické. Svatý Otec dal několikrát najevo, do jaké míry ho tísní a znepokojuje osud pravoslavné církve, jejíž věřící žijí skoro výhradně v zemích ovládaných marxistickým ateismem. Totální konfrontace by zase jen uškodila oněm církvím. Ve všech zemích ovládaných marxismem hledali pravoslavní patriarchové jistý modus vivendi s režimem. Papež jim nemůže vpadnout do zad. Naproti tomu, když se v rámci svých možností usiluje o byť i sebe menší uvolnění v církevním a náboženském boji, který vede ateistický marxismus, a tento boj trvá stále s větší nebo menší intenzitou pak se to děje ne naposled v naději, že tato společná linie přinese věřícím náboženskou svobodu a poslouží i jednotě církve. Kdo chce spravedlivě posoudit vatikánskou politiku vůči Východu, nesmí přehlížet ani tuto ekumenickou dimenzi na historickém pozadí politiky světové.

Heinrich Tenhumberg

KOUPÍM

několik česko-anglických a anglicko-českých zachovalých slovníků.

Nahlédněte na zn.: "Brzy", do adm. tohoto listu.

České bohoslužby u sv. Prokopa jsou každou neděli v 10:30 A.M.

V roce 200. výročí U.S.A.

Čs. Národní Rada Americká
Oblastní výbor Chicago
ZVE
SRDEČNĚ VÁS, VAŠI RODINU A PŘÁTELE
NA

XXV. VÝROČNÍ PLES

pořádaný
pod záštitou starosty města Berwynu, p. Emila Vacína a paní E. Vacínové a starosty Village of North Riverside, p. John de Graafa a paní J. de Graafové

v sobotu 21. února 1976
v obou sálech
Sokola TÁBOR,
1602 S. Clarence Ave., Berwyn, Ill.

Společenský úbor. — Hudba Henryho Bláhy.
Předtančení:
Taneční skupina "BESEDA" se svými přáteli.
Večeře podávány od 7:30 hod.

Reservace stolů a předprodej vstupenek v úřadovně ČSNRA, 2137 S. Lombard Ave., Cicero, Ill. — Tel.: 656-1117
— Stoly reservovány jen do 9:15 hod. —

Vstupné: $4.00

HLÍDKA NÁRODNÍHO SVAZU ČESKÝCH KATOLÍKŮ

Z výroční schůze chicagského Distr. svazu českých katolíku

V neděli 25. ledna 1976 v osadní síni Blahoslavené Anežky České v Chicagu se konala výroční schuze Distriktního svazu českých katolíků.

Na rok 1976 byli zvoleni na návrh nominační komise, který přečetla Ottilie Hovorka tito úředníci:

Rev. Paul Petřík, O.S.B. — kaplan Distr. svazu; James Kubíček — předseda; Ferdinand Kissel — 1. místopředseda; Elsie Nevšímal — 2. místopředsedkyně; Františka Uhlířová — 3. místopředsedkyně; Antoinette Váňa — 4. místopředsedkyně; Albina Marek — tajemnice; Cyril Přikazský — zapisovatel; Mary Kašpar — pokladní.

Resoluci, která byla na schůzi jednomyslně schválena a kterou otiskujeme, přečetl dp. Otec Václav Michalička, O.S.B. který ji také s ing. Vl. Richterem a bývalým čsl. poslancem Františkem Desenským formuloval.

Schuzi byla přítomna předsedkyně Národního svazu českých katolíků Mildred R. Janda. Modlili jsme se za uzdravení nepřítomného msgr. M. Křížky, který je v nemocnici.

Po schuzi bylo podáváno pohoštění. Na ukončení nám promítl krásné barevné "slides" (obrázky) ze své cesty do Svaté země p. Václav Novák, který měl k nim i poutavý výklad.

TEXT RESOLUCE:

My čeští katolíci, shromáždění na valné schůzi Distr. svazu českých katolíků dne 25. ledna 1976 v osadní síni Blahoslavené Anežky v Chicagu,

si uvědomujeme zvláště letošního roku, kdy ve Spojených státech bude Světový eucharistický kongres ve Filadelfii, že se musíme snažit ze všech sil podporovat a rozvíjet náš národní katolický apoštolát v naší americké vlasti, zvláště proto, že naše stará vlast je již ½ století deptána bezbožeckým komunismem. Jsme potěšeni, že Světový mezinárodní eucharistický sjezd se bude konat ve Filadelfii, ve městě, kde odpočívá slavný syn naší staré vlasti a náš krajan Bl. Jan Nep. Neumann, 4 biskup filadelfský.

U příležitosti letošního 200. výročí americké nezávislosti prohlašujeme, že s ostatními občany této krásné svobodné země, kterou jsme s nimi oddaně budovali, chceme se i nadále upřímně snažit o společné zlepšování Ameriky, která je dosud nejen nejdemokratičtější zemí na světě, ale i hospodářsky nejúspěšnější. Silná a svobodná Amerika často v minulosti pomohla chránit svobodu evropským zemím; přáli bychom si, aby tomu tak bylo i v budoucnosti.

Čeští katolíci se ve své nové vlasti americké vždy podíleli na zachování našich národních tradic. Bylo vybudováno mnoho českých katolických kostelů, osad a škol. Tuto naši národní náboženskou práci účinně podporoval český katolický tisk. Proto s vděčností si dnes vzpomínáme na zakladatele českého katolického tisku Msgr. Jos. Hrssouna s jeho "Hlasem", opata Prokopa Neuzila a českých benediktinů s jejich "Přítelem dítek", Katolíkem a Národem. Časopisy Katolík a Národ ukončily o nedávných vánocích svou činnost. Na jejich místo nastoupil "Hlas národa", vydávaný nedávno založeným česko-americkým kulturním střediskem "Velehrad". Ve vedení česko-amerického kulturního střediska Velehradu jsou už většinou lidé, kteří přišli do Ameriky po roce 1948, když po komunistickém puči musili opustit naši starou vlast. Přejeme jim a v modlitbě vyprošujeme, aby se zdarem pokračovali v práci našich pionýrů, oddaných apoštolátu česko-amerického katolického tisku: pro nás, pro sebe, pro Ameriku i starou vlast, pro Boha a národ. Totéž jim přál Nejd. Otec biskup Jan L. Mořkovský z texaského Houstonu, který k vydání prvního čísla "Hlasu národa" jim poslal své požehnání. Vyslovil v něm i svou naději, že pochodeň, kterou převzali, odevzdají svým dětem. Důkazem toho, že tato generace i generace přišlá po roce 1968 má o naše národní katolické snahy zájem je, že dodnes máme zde českou sobotní katolickou školu, a české nedělní bohoslužby u sv. Prokopa. Za udržování školy patří dík Otci Vojtěchu Vítovi a paní F. Uhlířové.

Rok 1976 je významným rokem v dějinách Spojených států. Jak už jsme uvedli, budeme oslavovat 200-leté trvání naší nové vlasti. Ve Filadelfii bude 41. Mezinárodní eucharistický kongres a my, čeští katolíci, jsme začali vydávat nové česko-americké katolické noviny. To jsou významné události. Jejich zdar závisí na každém z nás a proto žádná oběť a práce nesmí nám být těžká. Jako v minulosti tak i v budoucnosti musíme konat svou povinnost vůči své Kristově církvi, své vlasti, k svému národu a svému tisku.

Rev. Václav Michalička, O.S.B.
Ing. Vladimír Richter
Býv. posl. za čsl. stranu lidovou František Desenský.

Zpráva o výroční schůzi Distriktního svazu českých katolíků v Clevelandě.

Distriktní svaz českých katolíků v Clevelandě konal svoji výroční schůzi v pondělí 15. prosince 1975 ve škole P. Marie Lurdské. Schůze a její jednání probíhaly v srdečném a přátelském ovzduší, provanutém předvánoční náladou. Vedle našeho kaplan dp. Jana Anděla byli přítomni dp. prof. Felix Mikula a dp. Václav Uhlíř. Jednání bylo zahájeno modlitbou dp. Jana Anděla v 8 hod. večer. Po projednání běžné agendy podal tajemník br. Václav Hesoun podrobnou celoroční zprávu o činnosti clevelandského distriktního svazu. Naše činnost byla značně ztížena skoro půlroční nepřítomností našeho milého předsedy br. Hyvnara, který po řadu měsíců zápasil o život po automobilové nehodě v únoru a koncem července utrpěl další úraz. Jsme vděčni Pánu Bohu, že nám ho zachoval.

Z celoroční zprávy tajemníka uvádíme jen hlavní body: Konali jsme 11 schůzí. V březnu jsme mžli velkou stolečkovou zábavu, z níž jsme pamatovali dary na kolej Nepomucenum a na benediktiny v Lisle. V polovině června jsme měli dvoudenní zájezd 3 autobusy na národní pouť u sv. Antonína v Chatham (Ont.). Třetí neděli v červenci pořádal Svaz Dcer českých katolíků. Zúčastnily se ho skupiny krajanské mládeže z Toronta, Chathamu, a ze Swanton (Ohio). Tyto skupiny vystoupily při odpolední národopisné slavnosti spolu s taneční skupinou clev. Sokolů. V neděli 12. října jsme měli tradiční mariánskou pobožnost clevelandských českých katolíků v chrámu P. Marie Lurdské. Po pobožnosti byla přátelská beseda ve škole, hostil nás p. farář Anděl.

Byli jsme v září sponsory velké a krásné oslavy svatováclavské, která byla letos v osadě P. Marie Lurdské. Řada našich členů a úředníků pracuje ve výboru svatováclavských oslav. V říjnu jsme sponsorovali důstojnou oslavu čs. samostatnosti — 28. října. Pořádal ji Krajanský výbor. O povznášející průběh a vysokou úroveň oslavy má zásluhu hlavně dp. prof. Felix Mikula. Úředníci i členové clevelandského Distriktního svazu se velmi aktivně účastňují návštěvou i prací všeho náboženského i národního, spolkového a kulturního dění celého českého Clevelandu — Zpráva tajemníka byla všemi přijata s uspokojením. Se stejným uspokojením byla přijata zpráva naší pokladní, ses. Anny Veverkové.

Sestra Veverková referovala dle zpráv z Říma, z Chicaga i od biskupa Jana Mořkovského z Texasu o současné ekonomické situaci české koleje Nepomucenum v Římě — dále o přípravách na uspořádání "Českého dne" na mezinárodním eucharistickém kongresu ve Filadelfii, letos v srpnu.

Český den na eucharistickém kongresu bude v sobotu 7. srpna — v kostele sv. Petra (u redemptoristů), kde je pohřben věhlasný biskup filadelfský, blah. Jan Nep. Neumann, rodák z Prachatic na Šumavě. —

V dalším jednání valné hromady br. předseda V. Hyvnar poděkoval všem úředníkům i všem členům Svazu za obětavou, nadšenou a svornou práci během uplynulého roku, jež přinesla tak pěkné výsledky. Poděkoval také za všechny naše modlitby v jarních měsících za jeho uzdravení.

Br. Martin Hrabík navrhl odstupujícímu výboru udělení absolutoria, jež bylo všemi hlasy schváleno. Předseda pak požádal br. Hrabíka, aby se laskavě ujal řízení voleb nových úředníků pro rok 1976.

Br. Hrabík, dříve než přikročil k provedení voleb, zhodnotil pochvalně záslužnou činnost Svazu — a s obdivem a uznáním se rozhovořil o akci českých katolíků v USA, prostřednictvím Národního Svazu českých katolíků — kteří svými dary od r. 1948 vydržují českou kolej Nepomucenum v Římě. Z Nepomucena vyšlo od r. 1948 až po dnešní dny už více českých a slovenských kněží, než mezi léty 1929-1948. Martin Hrabík dal za příklad naší práci a snažení ony mladé muže, kteří po úniku z komunistického Československa — dávají před kariérou a příjemným životem ve svobodném světě přednost osobní oběti a rozhodují se pro vstup do *Nepomucena a pro* kněžské povolání.

Br. Hrabík požádal pak nominační výbor (J. Schánilcová, A. Císař a E. Uříďilová), aby přednesl návrh na úředníky pro rok 1976. Ses. Julie Schánilcová oznámila usnesení nominačního výboru, aby předsednictvo zdejšího Svazu bylo v příštím roce: kaplan dp. Jan Anděl, předseda Václav Hyvnar, místopředsedkyně Marie Černá, tajemník Václav Hesoun, pokladní Anna Veverková. Protikandidátů nebylo a navrženi byli zvoleni aklamačně všemi hlasy.

Jednání jsme zakončili modlitbou a prosbou ke sv. patronům českým, jíž přednesl dp. Václav Uhlíř.

Ve čtvrtek 8. ledna se konala ve Filadelfii schůze připraveného výboru pro českou účast na mezinárodním eucharistickém kongresu. Za clevelandské české katolíky se jí účastnil náš předseda br. Václav Hyvnar. Z Clevelandu bude na eucharistický kongres zorganisována velká česká výprava. Iniciativy v této věci se ujala ses. Anna Veverková.

Václav Hesoun, tajemník.

Krajanské slavnosti v Oklahomě k 200. výročí amer. neodvislosti

V severostřední Oklahomě, kde se křižují dvě velké dálnice, v celém širokém okolí měst a městeček Hennesey, Enid, Waukomis, Bison a Marshall, žijí roztroušeni naši čeští lidé na farmách. Zdejší dp. farář T. O'Toole se s osadníky rozhodl oslavit v Hennessey 200. leté vyhlášení neodvislosti Sp. států bohoslužebně a církevně v rámci příprav na 41. Mezinárodní Eucharistický kongres ve Filadelfii začátkem srpna.

V souvislosti s touto oslavou si pozval důstp. Jana Michaličku z Oklahoma City, synovce našeho důst. Otce Václava Michaličky, O.S.B., aby tu sloužil v 5 hod. odpoledne českou mši svě a měl českou i anglickou promluvu. Dp. Jan Michalička připravil a natiskl českou mši sv. s písní "Bože, cos ráčil" a mariánskou "Tisíckrát pozdravujeme tebe", které věřící zpívali střídavě. Před mší sv. se shromáždění pomodlilo růženec. Na tuto českou slavnost se sjelo několik set našich lidí.

Po mši sv. byla na to pravá česká večeře s knedlíky, zelím, klobásy, pečená kachna, káva a koláčky. Každý si liboval a cítil se zase jednou "doma". Pak následovala společná zábava. Krajané odcházeli s pěknými vzpomínkami a v naději, že se to bude opakovat častěji.

Dp. T. O'Toolovi patří dík za to, že si uvědomil kulturní práva našeho lidu, a dp. Janu Michaličkovi za to, že se celé věci ujal.

— 1975 — 3. ÚNORA — 1976 —

VĚRNÁ VZPOMÍNKA

S nehynoucí láskou vzpomínáme,
že 3. února tomu už bude jeden rok,
co nás opustila
naše manželka, maminka a babička

MARIE VEVERKA

Všechny přátele a známé prosíme,
aby si na ni s námi vzpomněli
v modlitbě.

Věnují:

Manžel ANTON VEVERKA, synové, dcery a vnoučata.

ČLENOVÉ FOTBALOVÉHO MUŽSTVA DNEŠNÍ CHICAGSKÉ SPARTY. — První řada: J. Bartůněk, J. Johnes, F. Kolumbář, L. Kop — Druhá řada: J. Šimek, Veselý, Markewycz, Z. Kopsa, V. Vlčanský, J. Králik, Kuraitis, O. Vyhnal.

★★★

DOPISY našich čtenářů

NEW YORK, N.Y.

Komunistickým organisacím celého světa

(Dokončení z min. čísla.)

Diktát, který se snaží ostatní svět přesvědčit, že také vychází z přání lidu jako dusledná demokracie, zasahuje do lidských práv i v jiných směrech: nedovoluje svobodnou volbu povolání, nedovoluje svobodné cestování a návštěvy exulantů, kteří mají doma dosud své příbuzné nebo přátele. Od r. 1917 až dodnes se v Moskvě udržuje systém, který by se býval nemohl udržet u moci, nebýt pomoci právě západních bankéřu a prumyslniku, většinou marxisticky smýšlejících nebo též hledajících své osobní výhody. Ale vinou nedostatečné informovanosti mnoha politiku a diplomatů západního světa se diktátorský systém v Moskvě udržuje a dočasně upevňuje za cenu milonů lidských životů. Sovětská vláda si podrželа velkou část čínského území, uchvátila do svých spárů Litvu, Estonsko a rumunskou Bessarabii. Po druhé světové válce odebral Sovětský svaz Československu karpatské území, v rozporu se sliby, které jeho zástupci dali zástupcum západních velmocí, a zpusobem, který mu nikdy nesloužil ke cti opanoval pomocí umele vyvolaných a lstivě vyprovokovaných revolucí, pučů a vládních krisí a přitom sám obviňuje svobodné státy z imperialismu. Bezděčně tak poskytuje drastickou a absurdní celosvětovou ilustraci známému přísloví, podle kterého zloděj sám běží a křičí "Chyt'te zloděje".

Během jednání byste měli alespoň vduchu uvážit, že někdejší sovětský diktátor Stalin měl tajné úmluvy s Hitlerem, pomocí vojenské přesily si mezi sebou rozdělili Polsko, jako by šlo o válečnou kořist a nikoli oslabený stát, který by si býval zasloužil demokratické zřízení. Sovětští politikové rozdělovali dále a vždy z cizího. V Československu se zmocnili uranových dolu v Jáchymově a nedbali ani projevů nespokojenosti, které se ozývaly přímo i v řadách československých komunistů... Dnešní situace v Československu vypadá prakticky tak, že stát je vlastně velkou ohradou obehnanou ostnatým drátem, za níž pracují zotročení lidé bez naděje a bez individuality, právě jako roboti v tuhém a nelitostném systému.

Miliony občanu ve státech porobených Sovety touží po svobodě, a pokud byla prolita jejich krev, měla by až k nebi volat o spravedlnost, na jejímž utlačování se podílíte i Vy. Jakkoli se Vám to může zdát směšné a zbytečné, přece jen chci na Vás apelovat sám za sebe i za mnoho jiných, abyste aspoň uvážili, zda je Vás důstojné vystupovat na jevišti světové politiky jako loutky, které musí říkat a dělat jen to, co si jejich majitel vyzpomene. A zvláště ti z Vás, kteří se snaží vybudovat komunistický systém v zemích, kde je dosud demokracie, by si měli uvědomit, že pokud se jim jejich dílo zkázy podaří, oni sami se mohou stát první obětí systému, pro který dnes pracují a který se dovede odvděčit jen tvrdostí. Zajisté je Vám známo, že mnoho přesvědčených komunistů bylo zabito nebo internováno jen proto, že nechtěli sledovat totalitní politiku řízenou z Moskvy. Jistě je Vám též známo, že jak v Sovětském svazu, tak v ostatních satelitních státech existuje velká nespokojená většina, která Vás prokliná a nestojí o Vaše vedení ani o Váš politický dozor.

Nechť Vám jsou výstrahou jména komunistů, kteří za svou průkopnickou práci dostali velmi špatnou odměnu a byli odstraněni třeba jen pro bezvýznamný důvod nebo křivé nařčení. Říkají Vám něco jména jako Bronstein-Trocký, Berija, Salzmann-Slánský nebo Klementis? Bylo by velmi moudré připomenout si, že Vaše jména mohou být dříve či později připojena k těmto jménům.

Vy ovšem nemůžete asi uznat naše přesvědčení, které od dočasných okolností odlišuje věčnou pravdu, jak ji kázal Ježíš Kristus. Pro Vás žádná absolutní pravda neexistuje. Ale jsou věci, které byste měli uvážit bez ohledu na to, zda se Vám myšlenka pravdy zdá pošetilá či ne. Za celých 59 let svého trvání přes násilnou kolektivisaci zemědělství a konfiskaci dolů, bank a jiných podniků Sovětský svaz nedokázal vybudovat systém, který by občanům zaručoval dostatek obilí, slušnou obživu a přijatelné hygienický a klidný život. Sovětská vláda je dodnes nucena dovážet mnoho tun obilí a potravin, přestože Ukrajina bývala kdysi velkou obilnicí světa.

A jedna okolnost by na Vaše necitlivé svědomí měla zvláště zapusobit: Sovětský svaz přijímá bezostyšně pomoc od západního světa, ač na druhé straně témuž světu hrozí pěstí a slibuje, že jej dříve či později pohřbí. Brežněv a jeho pochopové mají sice plány na ovládnutí celého světa, ale nemohli by se jimi ani zabývat, kdyby nebyly západní země vůči Sovětskému svazu až absurdně shovívavé a ochotné. A z Vás se má stát jen stádo, které bude z Moskvy kontrolováno a poháněno politickým karabáčem.

Proto na Vás naléhám, abyste napřed objektivně srovnali způsob svobodného života v zemích demokracie a způsob života ve zkomunisovaných státech. A přál bych si, abyste si uvědomili, že Vaše kongresy, projevy a předstíraný jásot jsou založeny na omylech a klamu. Tatáž ruka která Vám dnes přátelsky poklepe na rameno, může na Vás zítra namířit pušku. Uvažujte o tom, připomeňte si, jak se jednalo se Solženicynem, jak Sacharovovi, tak slavnému vědci, bylo zakázáno odjet do Švédska a přijmout z rukou švédského krále Nobelovu cenu míru. Jestliže je Sovětský svaz tolik nakloněn míru, proč nedovolil, aby jeho vědec cenu míru přijal?

A tak jsem Vás chtěl vyzvat otevřeně: pracujte za skutečný mír a za politickou svobodu celého světa, pracujte za podmínky, které by dovolovaly naprosto svobodnou výměnu názorů, a nikoliv za rafinovaně ukrývanou formu diktátu, zatím jednoho z nejnebezpečnějších diktátů, jaký poznala světová historie. Učiníte-li tak, budete zároveň pracovat pro sebe. Pokud tak neučiníte, shledáte jednoho dne, že je pozdě i pro Vás.

Československé nakladatelství v exilu, které se vyjadřuje i jménem mnoha jednotlivých exulantů z Československa.

ENDICOTT, N. Y.

Zasílám pozdrav ct. redakci, kde se tak krásně upravuje Hlas Národa, s přáním, aby Vám dal P. Bůh zdraví a sílu v tom novém roku, abyste nám ten Hlas Národa k našemu potěšení dlouhé roky zasílali. P. Bůh Vás opatruj a dej Vám všem v těch novinách pracujícím dlouhé žití. Nemohla jsem Vám dříve psát a říci Vám, jakou mám radost, že jste se postarali o náhradu za Katolíka. Bez této náhrady bychom byli jako sirotci bez matky. Ale díky Bohu, vše dobře dopadlo.

V druhém čísle Hlasu Národa velice mě potěšila fotografie Bl. Jana Neumana, čtvrtého biskupa ve Filadelfii. Je to několik roků, co mě tam vzala paní Kovác do chrámu Páně, kde on má svuj hrob. Vedle je světnice naplněná vším z jeho celého života. Byl tak velice horlivý pro slávu Boží, že snad neměl ani hodinu odpočinku. Měli jsme z toho velkou radost, že těch svatých, kteří se zrodili v naší vlasti, nám přibude. Musíme prosit ty naše české patrony, aby za nás orodovali v dnešní tak vážné době. Vždyť se zdá, že celé peklo se bouří proti té naší svaté víře. Jak d'ábel ošidil Evu i Adama, stále s podobnou lstí pracuje dál v celém světě. Velcí páni naberú tisíce a jdú prý hledat mír, — ale bez Pána Boha mír darmo hledají. Potajmu se posílá munice nepřátelům naší sv. víry; krádeže, vraždy se nasejí do národa, který v pokoji žil. Amerika se nikdy nestarala, kolik čeho druhý národ má. Nikdy nikomu nechtěla nic znárodnit.

Vánoce i Nový rok jsme jak ve chrámu Páně tak i doma oslavili.

Kdy se splní ty zpěvy andělů nad Betlémem? Sláva na výši Bohu, na zemi pokoj lidu?" Vládci se sejdú, dají si dary, a že prý dobře pořídili! Co si přislíbili, to nedodrželi, jen daty, které jim USA za to slíbili, na to nezapomněli. Ale všecko do času! Pán Bůh je na věky. Ten vše zařídí spravedlivě. Každý, kdo je proti P. Bohu, dostane odměnu, kterou zasloužil.

Mrs. Warivančik, zdravím Vás, i Mrs. Kirchendorfer; doufám, že si místo Katolíka objednáte Hlas Národa. Pošlete nám teplo z Tampy; máme zde zimu i dost sněhu. Končím, zasílám předplatné za Hlas Národa 15 dolarů. Zdravím Vás všech! Mrs. Frances Wiederman. P. Bůh Vás opatruj!!!

IOWA:

Ctěná redakce,

posílám šek na předplatné na rok 1976. Byl bych je poslal dříve, ale nemohl jsem, byl jsem ve špitálu, tak to muselo počkat, až přijdu domů. Rád bych vám napsal více, ale nemohu, jsem slabej.

S pánem Bohem

Frank Pistek
Britt, Iowa

VIRGINIA:

Vážení pánové,

posílám $15.00 jako předplatné na HLAS NÁRODA. Přeji vám od Boha vše to nejlepší v tomto novém roce. Hlavně, aby vám Pán Bůh dal dost síly, abyste mohli ještě dlouhý čas sloužit našim náboženským potřebám.

S pozdravem

Karel Uzel
Newport

Vážená redakce.

pochválen buď Pán Ježíš Kristus. Posílám předplatné na HLAS NÁRODA. Jsem stejného stáří jako byl Katolík. První číslo Katoliku vyšlo v červenci a já jsem se narodila v září 1893. Četla jsem jej od svých šesti let, i když jsem se správně psát česky nenaučila. Nevím, co bych si byla počala bez českých novin. A tak jsem byla šťastná, že vás Pán Bůh osvítil a že jste začli vydávat HLAS NÁRODA. Vím, stalo se to ve Svatém roce a tak Duch svatý vám pomůže, že budete moci pokračovat. Naše osada Svaté Anny oslavila loňského roku 50 let svého trvání. Pošlu vám knížečku jejich dějin.

S přáním Božího požehnání HLASU NÁRODA

Anna Hatz
Colonial Heights

NEW MEXICO:

Vážená redakce
HLASU NÁRODA,

moji adresu máte z bývalého Katolíka, tak posílejte HLAS NÁRODA na tu samou adresu. Posílám $15.00 na předplatné a deset dolarů do začátku pro tiskový fond. Přeji vám hodně zdaru a úspěchu v začaté tak velké práci a doufám, že se vám dílo podaří. My staří (mě už je 87) potřebujem takovej časopis. Dostal jsem už dvě čísla, tisk se dobře čte a ani nevím, jakou změnu bych si přál, se vším jsem byl spokojen.

S krajanským pozdravem

Chas. Peters
Deming, New Mexico

COLORADO:

Dustojní pánové,

posílám šek na předplatné na pul roku, neboť nevím, jak bude HLAS NÁRODA v budoucnu vypadat. Naučil jsem se od svých rodičů býti zdrženlivým. U nás v Československu bylo pořekadlo, že nové koště dobře mete a tak bych byl rád, aby dobře metlo i v další budoucnosti.

V Kristu oddaný

Vladimir Novotný
Boulder

DOPISY

(Pokračování ze str. 10.)

ILLINOIS:

Ctěná redakce,

gratuluji vám k vydávání HLASU NÁRODA a přeji vám mnoho zdaru a hlavně, aby se HLAS NÁRODA udržel aspoň zase 80 let. Posílám předplatné 15 dolarů. Ostatní peníze použijte, kde toho nejvíce potřebujete.

S přátelským pozdravem
Mrs. Mary Kulovsek,
Fox River Grove

* * *

Ctěná redakce,

zasílám předplatné na HLAS NÁRODA a přeji vám hodně úspěchů a hlavně odběratelů. Škoda, že ho nemůžu poslat domů mamince do Československa. Moje maminka odebírala "Národ", než odjela zpět do Československa.

S úctou
Mrs. Lillian Dvořáček (Jonák)
Cicero, Ill.

* * *

Ctěná redakce,

gratuluji vám k vydání HLASU NÁRODA. Ačkoliv jsem narozena zde v Americe, umím česky a už jako mladá dívka jsem ráda česky četla. Moji rodiše odebírali Národ a já sama také. Chodila jsem do školy ke Sv. Prokopu a vždycky budu hrdá na to, že jsem Češka. Posílám šek $15.00 na předplatné.

S pozdravem a s přáním
Božího požehnání
Eliška Paleček
La Grange

Ctěná redakce,

přikládám šek na předplatné na "HLAS NÁRODA". Ostatní peníze použijte jako dárek na tiskový fond. Chtěla jsem přijít sama, ale počasí bylo velmi špatné a tak se bojím vyjít.

S pozdravem a s přáním
Božího požehnání
Božena Kribales
Berwyn

Vážený father Vít,

promiňte, že jsem se tak opozdila s předplatným. Bylo velké náledí a tak jsem se nemohla dostat do banky. Velice se mi líbí váš nový "Národ". Přeji Vám ze srdce mnoho nových odběratelů jako odměnu za Vaši ohromnou práci a obětavost. V dnešní době to není maličkost udržet český tisk.

Tisknu Vám v duchu ruku a přeji hodně Božího požehnání do další práce.

V úctě oddaná
R. Čenský
Berwyn

MISSOURI:

Redakci HLASU NÁRODA,

přihlašuji se za odběratelku HLASU NÁRODA a gratuluji vám k vydávání českých novin, kterých je tolik třeba. Stala se mi nehoda: nevím, jak se to stalo, ale k své velké lítosti jsem ztratila první číslo. Prosím, je-li vám to možné, pošlete mi je, neboť si je chci schovat, pokud budu živa. Je mi už 60 let. Katolík byl mou radostí. Přeji vám štěstí a Boží požehnání k vaší práci a obětavosti

Marie Yerick
St. Louis

* * *

Vážená redakce našeho nového časopisu HLASU NÁRODA,

zasílám $20.00, patnáct dolarů na předplatné a to ostatní pro dobro tisku. Není toho mnoho, ale aspoň něco do začátku. Bylo by to opravdu hezké a vám by to jistě hodně pomohlo, kdyby každý, komu je to trochu možné, přidal k předplatnému nějaký ten dolárek. Jak se říká, každá maličkost pomůže. Vám všem, kteří okolo časopisu "Hlasu národa" pracujete, patří naše zaplať vám to Pán Bůh za vaši tak velkou práci a že se snažíte, aby se udržel aspoň jeden český katolický časopis v Americe, kterého je dnes celému světu zapotřebí.

Přejeme vám hodně zdaru ve vašem počínání a hodně nových odběratelů.

Steve a Mary Menšík

NEBRASKA:

Ctěná redakce našeho nového listu HLASU NÁRODA,

posílám předplatné a musím vám říci, že mě to velmi těší, že jste ho začli vydávat. Měli jsme jednatelství pro Hlas i Českou ženu a byli jsme po celý svůj život odběrateli Katolíka, do kterého jsem také občas dopisovala. Nedávno mi tam však zkomolili moje jméno. *Tak prosím, abyste to opravili* a noviny posílali na správnou adresu. Psaní mi už nejde, 23. února mi bude 83 let a tak se mi už třesou ruce.

Přeji vám hodně zdaru ve vašem počínání a znamenám se
Mrs. Josephine Mašek
David City, Nebraska

Ctěná redakce,

posílám $15.00 na předplatné. Jelikož moje manželka, stará odběratelka České ženy a Katolíka, 8. ledna umřela, tak posílejte HLAS NÁRODA na přiloženou adresu. Líbí se mi velice nový formát novin.

S úctou oddaný
Joe Rott
St. Paul, Neb.

TEXAS,

Milý důstojný pane a ctěná redakce,

srdečně vám vděčím, že jste nenechali zahynout dědictví otců, tu naši krásnou českou řeč a převzali na sebe to velké a důležité dílo vydávání česko — katolického časopisu. Buh vám zaplať za vaši obětavost a přeji vám mnoho zdaru a Božího požehnání ve vaší práci po mnoho dalších let.

HLAS NÁRODA se mi velmi líbí a s radostí posílám předplatné. Budu hledět vám získat nového odběratele.

Se srdečným pozdravem
Vaše vděčná čtenářka
Sestra M. Josephine Kunc.
Sealy, Texas.

ILLINOIS.

Ctěná redakce HLASU NÁRODA,

bud'te tak laskaví a přestaňte mi posílat noviny HLASU NÁRODA, neboť nemám peníze na předplacení a sestra představená by mi je nedela. Je mi to líto, neboť je v něm moc pěkné čtení, ale co platno, zadarmo mi jej posílat nemůžete. Přeji vám mnoho zdaru a Božího požehnání a abyste dostali mnoho a mnoho nových odběratelů pro tak pěkné noviny.

S pozdravem
Sister Angela Marie O. S. F.
St. Mary's of the Lake,
Mundelein, Illinois.

Milá ctihodná sestřičko,

tak jen na své ctihodné Matce představené ničeho nežebrejte. Hlavně se za nás modlete — když Vám přibadne nějaká práce příliš těžká, tak ji Kristu Pánu obětujte za všechny od komunistického režimu sociálně diskriminované sestřičky v naší staré vlasti; a tím nám i jim hodně pomůžete. Jen mějte o HLAS NÁRODA živý zájem, někdy nám napište, co děláte, a noviny Vám posílat budeme zdarma.

Fr. Vojtěch.

NEW YORK.

Vážení a milí přátelé,

posílám Vám přihlášku na HLAS NÁRODA; $15.00 předplatné a $10.00 na tiskový fond. Přeji Vám ze srdce hojnost Božího požehnání, hojně zdraví a úspěchu.

Rev. Joseph D. Zeman, STD
520 Kingston Ave.,
Brooklyn, N. Y.

Důstojný pane, ozvete se nám někdy dopisem! Red.

WOODSIDE, N. Y.

Redakce dodatečně podává několik údajů k úmrtí pí. Marie Strnad-Trojanové, jejíž úmrtní oznámení jsme měli v minulém (4.) čísle H. N. Zemřela dne 24. července, 1975. Byvši zaopatřena a na smrt dobře připravena v nemocnici.

Dožila se požehnaného věku 89 let.

Narodila se v Žirovnici v Čechách, a téměř po celý svůj život patřila do osady P. M. Ustavičné Pomoci na 61. ul. v New Yorku.

Zádušní mše sv. byla v kostele sv. Josafata v Bayside, N. Y., a její tělo bylo uloženo na hřbitově Kalvárie ve Woodside, N. Y. k věčnému spánku.

Jejího odchodu z rodinného ostředu želí dcera Mildred a syn Antonín Trojan se snachou Olgou a vnučka Susana.

CHICAGO, ILLINOIS.

Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší.

Nejdříve přeji tomu našemu novorozenému "Hlasu Národa" mnoho štěstí, Božího požehnání a zdraví do budoucna a hodně předplatitelů. Je velmi potřebný. Čas od času Vám tedy chci něco také napsati z mého života, podle pravdy, jak Pán Bůh pomáhá lidem, kteří v Něho opravdu věří, i když jsou třeba hříšníci; a hříšníky najdeme všude na světě, že?

Jednou v létě, přede žněma, parno bylo k zadušení a my s manželem a dvěma malýma dcerkama jsme jeli na kolech z konce Podkarpatské Rusi, z Volového až do Košic na Slovensko. Bylo to asi 400 km. Přes hory a doly. Chudí jsme byli jako kostelní myši. Byly prázdniny a protože můj manžel byl emigrant z Ukrajiny a neměl občanství republiky, nedostával jako učitel přes léto žádný plat. Zrovna ten den jsme měli v kapse asi 2 Kč a hodně hladu. Hnala se strašná bouře a vichr, tma byla skoro jako v noci. Vítr nás opravdu nesl velkou rychlostí. Jeli jsme úzkou stezkou podle štěrkované silnice, jeden za druhým, a věřte, že jsme se oba modlili. Pod stromem jsme se nechtěli zastaviti, blesky se křižovaly, hrom burácel. V záblesku jsem uviděla na pravé straně silnice dřevěné bílé kříže. Pocházím z chudé křest'anské rodiny, kde babička, maminka i dědeček mě učili modliti se za dušičky. Modlím se v duchu: "Prosím Vás, Dušičky, pomozte nám, já se za vás pomodlím tři Otčenášky a odpočívejte v pokoji. Jedeme dál. Vítr nás nese, hrom bije a už jsem myslela, že je s námi konec. Najednou v té tmě po levé straně silnice uviděl můj muž světélko a zrovna také začaly padat veliké kroupy a déšť. Zastavili jsme se a za příkopem kousek byla malá chaloupka s nějakým přístavkem s převislou střechou. Sundali jsme obě děvčátka s kol a schovali jsme se aspoň trochu na zápraží. Okénkem jsme uviděli starou babičku a tři děti s hromničkou — modlili se. Babička vyšla a povídá: "Naši nejsou doma, ale já vás pustím do veřtatu (dílny)." Přešla v tom lijavci, zástěru na hlavě, do malé stodůlky pro 2 otepě slámy, hodila je na zem a povídá: "Nikdo sem nepřijde, svlékněte se a do rána vám háby (šaty) uschnou. Pak asi za hodinu přinesla nám hrnek polévky, mističku a lžíce a my jsme "hodovali" na té bramboračce, jejej, ta nám chutnala i v té tmě. Děšť a vítr bil do malých okének, a my jsme všichni čtyři šťastně usnuli. V noci se probudím. Měsíček svítil jasně malými tabulkami. Bylo krásně ticho, všichni spali, a jak se tak rozhlížím kolem, najednou vidím, že ležím vedle světlé nebarvené rakve na zemi a víko je opřené o zeď. Odtáhla jsem se rychle, ale protože jsem se bála vzbudit ty moje umdlené poutníky, tak jsem se pomodlila a povídám si sama sobě: "Máš, co jsi chtěla. Prosila jsi dušičky o pomoc a ony tě přivedly ke svému příteli, truhláři — hrobníkovi. Nakonec jsem usnula šťastně znovu.

Ráno přišel hrobník se ženou domů. Byli rádi, že jsme tam byli přes noc, že strachem umírali oba, co je s dětmi a babičkou v takové strašné vichřici, když se nemohli dostati domů. Dali nám žitné kafíčko s kozím mlékem a doma pečený chlebíček, Bože, jak nám to chutnalo! Děti se vyspaly do růžova, šaty nám uschly a pokračovali jsme v cestě do Košic k tetě. Dorazili jsme tam pozdě večer, a tam už jsme se měli jako na posvícení.

Příště vám zase napíšu, co se nám přihodilo jindy a jak jsem nakonec s pomocí Boží vyvázla ze všeho nebezpečí.

S pozdravem všem čtenářům.

Tetička z Bechyně.

Rodinné drama: dospělé děti zastřelily svého otce

Chicago Heights. — Walter Mosby, 43-letý tovární topič, už dlouhá léta krutě týral svou ženu June a své děti. V sobotu po noční práci přišel domů časně zrána opilý a opět začal bít svou ženu. Nejdříve ji zbouchl do hlavy trofejí, která se rozbila, pak ji kopl do boku, až se zhroutila, a posléze ji chopil za vlasy a kopl do obličeje, takže musila být ošetřena v nemocnici. Tento jeho čin byl poslední kapkou, kterou přetekla nádoba: jeho 22-letá dcera Judy zavolala svého 24-letého bratra Robinsona, universitního studenta, a oba společně zastřelili svého otce, který mezitím usnul na lenošce. Oba sourozenci pak byli policií zatčeni a obviněni z vraždy; při výslechu prohlásili, že už nemohli dále snášet zvířecké zacházení svého otce. S jejich skutkem sice nelze souhlasit, avšak je nutno připomenout, že krutost vůči druhým lidem, tělesná či duševní, se nikdy nevyplácí.

K. V. RAIS:

DO PRAHY NA POUŤ

(Pokračování)

"Vždyť vy je máte doma, doběhnete si k nim denně!"

"Mám je doma, ale milá panímámo —," pak se zamlčel a díval se ven. Teprve po chvilce dodal: "E, škoda povídat. Mám jen dva; všecko jsem jim dal a dám — ba dávám pořád, panímámo, každý krejcar dávám a chroustám jen ty kůrky, které dobří lidé dají, ale jim je to všecko málo. Musili bysme dlouho o vídat; no, nežli pojedete, ještě se uvidíme, tak s Pánem Bohem!"

A již opět sehnut, ruce maje složené vzadu, cupal z návršíčka, kudy přišel.

Panímáma, vrátivši se do vejměnku, usedla na židli; ruce sepjala v klíně, hlavu sklonila k prsům a zadívala se na podlahu, již se dotýkaly paty noh do hněda opálených.

Přemýšlela o té cestě do Prahy.

"Tři zlatky to stojí, a syn mi posílá dvě," myslila si, "a psala jsem, že přijedu."

Ale nenadále vyskočila, ukazováčkem se ťukla do hlavy a přiskočila ke staré skříni.

Opět vyndala nebeklíč, rozhrábla listy, a usmála se, spatřivši mezi dvěma temně žlutými, velkým písmem potištěnými stranami zlatku. Jak se to mohlo stát, že hned na ni nevzpomněla vždyť to jsou takové peníze!

Jasnýma očima patřic na ten nevelký papír, vzpomínala si jak bylo jí trpko, když jí černínský syn Petr dával zlatku, pravě: "Tady za tu práci na podzim, dal bych víc, ale je zle!" Pomáhala tam synovi se "lny", jako každá jiná zjednaná mnoho dní pracovala a všem tředlím se alespoň vyrovnala; dostávala stravu jako jiná a potom jí dal zlatku. Kolik zlatek musil dáti zjednaným! Počítala si, že dostane aspoň na zimní jupku, tolik jí potřebovala! Ale pak si pomyslila: Vždyť jsem matka, musím dětem pomáhat, dokud můžu! Ale zase jí napadlo, že by ten syn měl vědět, co se zamlada na děti nadřela, že by jí neměl do práce honit, že je beztoho jako věchýtek a doma že se taky "nemá".

Ale složila horkost, zlatku doma uložila a již na to nevzpomínala.

Jak teď synovi žehnala!

Dvě zlatky z Prahy poslané přiložila k zlatce vydělané, zamkla skříň a vesele chvátala opět do práce. Ale u dveří se zastavila. Pravou rukou držíc kliku, zadívala se k zemi a zamyšlena zašeptala:

"Ale jen tak přece přijet nemůžu!" Vrátila se a rozechvěna ustala stát před oknem.

"Jaká bych to byla matka, abych přijela jen tak naprázdno, co by si o mně nevěsta pomyslila. Něco přivézt musím! Kousek másla mám, několik vajec taky, ale je potřeba přivézt buchtu — kterak bych přijela bez buchty!" myslila si.

Ale po chvilce se jí líce rozjasnilo a veseleji vyběhla ze světničky. Otevřevši otočila kliku, položila ji opět pod komín a chvátala ven. Zavřela obě půlky dveří, přeběhla zásep okolo chléva, stezku před stodolou a branou ubíhala do pole. Na mezi za stodolou potkala syna hospodáře.

"Toníku, pozejtří pojedu do Prahy na pout'!" pravila, divajíc se mu upřené do očí. Ale zarazila se, vidouc, jak temně se na ni podíval.

"Do Prahy? Vždyť jste tam už byla!" odpovídal, hledě jinam.

"Je tomu pět roků," vydechla.

"No, Praha stojí, kde stávala. Ale pro mne si jeďte, vždyť jste na vejměnku!" a pohodiv hlavou, odcházel.

Ale stařenka jej chytla za rukáv:

"Toníku, nehněvej se, na cestu mám, ale ráda bych upekla buchtu: víš, mám u tebe za ten trošek lnu —"

"Pro Boha vás prosím, snad nemyslíte, že mám bankál? Groše teď nemám v domě. Ostatně, když vás tam chtějí mít, nepotřebujete vozit buchty: kdoví jak by jim jely. V Praze to umějí jináč!"

A neohlédnuv se na matku, odcházel do dvorka.

Stařenka se nehýbala z místa; tupě zírala za synem.

Po chvilce loudavě, všecka roztrpčena šla do pole.

Domácí tam sázeli řepu: hospodyně a pomocná holka byly skloněny nad řádky a čeledín vedle na poli vláčel. Tři děti se válely po mezi na trávníku, v němž vyrůstaly měkké, voňavé lupínky mateřídoušky. Babička jdouc vedle vnoučat, rozjasnila obličej. "Pozor na brabenečky!" hrozila na ně usmívajíc se. Nejmenší robě, oděné jen v usmolenou košilku, strčilo jazyk mezi zuby a prskalo veselé. Snad chtělo také říci "brabeneček". Kousek od mezi právě přejížděl čeledín Hloušek, muž asi čtyřicetiletý, hustovlasý, dolíčkovatých lící, dobrých očí. Byl nevelký drtina, ale notný ramenáč. Jeda poblíže stařenky, vlídně se na ni podíval.

Pilařka ustala v kroku, jako by se rozmýšlela, ale potom přeskočivši tři brázdy, stanula u čeledína. Dotknuvši se lehce jeho ramene, ztlumeně pravila: "Jdu vás o něco prosit, ale jen abyste se nehněval. Dostala jsem psaní od syna z Prahy, abych přijela na pout'. Poslal mi dvě zlatky a zlatku mám ještě od černínského za lny. Tak bych na cestu měla, ale tot' víte, že jen tak s prázdnem přijet nemůžu, copak by si nevěsta pomyslila. Mám u hospodáře za trošku lnu, prosila jsem ho, ale zle mne odbyl. Hloušku, mám u vás těch šedesát krejcarů, kdybyste byl tak dobrý —"

Hloušek sklonil hlavu. "Nemám doma ani krejcaru, to víte, panímámo, je pondělek, a v sobotu a v neděli se všecko poplatí; ale poprosím hospodáře, aby mi těch šest šestáků dal napřed snad to udělá."

Stařenka kývnuvši pospíchala k sazečkám. Beze slova se přiklonila k řádkům a dala se do práce. Druhé ženské nemluvily. Hospodyně patrně čekala, že panímáma sama o něčem začne, ale když nezačínala, prohodila sama:

"Máte nějaké sháňky, vidíte?"

"I, píše mi Josef, abych tím slavným vlakem přijela do Prahy, stojí to tři zlatky a dvě mi poslal. Zlatku mám od černínského na podzim od těch lnu, ale je to přec jenom ještě málo."

"Vždyť jste povídala, že to stojí tři zlatky!" vyjela hospodyně.

"Ale tot' víte, že jen tak přijet nemůžu, aspoň tu bábovku abych jim upekla," měkce odpověděla vejměnice.

"Kdybyste si ji raději upekla sama, potřebujete do Prahy vozit bábovky. Chtějí-li vás mít, budou vás rádi vidět i bez bábovky!"

Stařena neodpověděla a práce jí šla tuze těžce, důlku ani skoro neviděla. Bylo jí tolik líto, že je všude zklamána.

"Poslouchejte, hospodyně, kdybyste se tak u Tonika přimluvila, mám u něho za ten drobet lnu," po chvíli nesměle vydechla.

"I že by vás to, panímámo, nemrzelo! Kde bysme to dnes vzali, a vy byste měla tu povahu zavézt to do Prahy. Ti tak o vás stojí, páni, proč nepřijedou k vám?" Hospodyně dobře věděla, proč Josef do rodného domu nepřijíždělí Byla zlá krajka, dlouhá jako mihule a někdy hrozné špičatá. Lakotila na sobě i na dětech.

Vejměnce již nemluvila, bylo jí trpko. Již jí skoro přicházelo na mysl, že bude lépe, zůstane-li přec jen doma. Ale ta myšlenka jí byla tuze bolna. Již tolik roků syna neviděla a kdoví, spatřila-li by ho ještě na tom světě. A měla by zůstat doma? Na cestu jí poslal přes polovici, vlak je tak laciný, a neměla by jeti! Těžce jí práce ubývala.

V kapličce uprostřed vesnice zazvonili poledne. Hospodyně vstala od práce: nejmenší dítě vzala za ruku, kynula druhým a kráčela do stavení. Služka a stará panímáma šly za ní.

V obličeji té holky bylo něco jako výsměch. Panímáma na ni slova nepromluvila, věděla', že odjakživa je každá služebná při hospodyni proti panímámě.

Hloušek vyprahal. Když vejměnice šla kolem, pravil: "Řekni hospodáři, panímámo!"

Vejměnice se usmála a spěchala do své světničky. Měla tam oběd, uchystaný od rána. V předešlí si vždycky uvařila hrnek kávy a tu již pak měla na celý den. Pila "tu bryndu", jak říkávala, studenou, ale vždycky jí chutnala. Slila si jí trochu do hrnečka, ukrojila kousek chleba, sedla k oknu a pila i jedla.

Ale několikrát jen ukousla a napila se, když na síni uslyšela křik. Postaviví hrnek, spěchala ke dveřím; pootevřela a poslouchala.

To hospodář láteřil —

"Ještě mi bude lidi navádět, bodejť, pro její Prahu budu já čeledínovi vyhazovat zrovna v pondělí. Nadělám se na ni dost, všecko, co vydřeme, abych strčil jenom na vejměnek — to ono se to potom jezdí do Prahy!"

"Tot' víš, my dřeme se a vejměnice dělá paní!" zapištěla do toho hospodyně. A dveře práskly.

Stařence sklesly ruce a slzy jí zalily oči.

"Bože, Bože —," šeptali si její rtové.

Zas jí ten výminek vyčítali, jako by si ho byla za ta léta nezaslouží, jako by jim již pranic nebyla platna. Vždyť se jim dřela od rána do noci. A jaký ten výminek byl chudobný: pět věrtel žita, pět věrtel ječmene, půl korce pšenice, pět beček brambor, půl kopy vajec, půl sáhu dříví, od svatého Jiří do svaté Kateřiny denně půldruhého žejdlíka mléka a nasíti půl věrtele lněného semene. To je všecko — a za to pracuje sama celý rok, ledaže také musí k druhým dětem odběhnouti. A nemusila by na nic sáhnout!

Již ten trošek bryndy dopila, ale počala se strojit. Kupodivu, z té lítosti cítila růsti odhodlanost, trošek vzdoru. Přehodivši si dvě sukně, uvázala šátek kolem krku a křížem přes prsa, oblékla starou kartounovou halenku, šátek si uvázala na hlavu, otočila kliku a spěchala ze stavení.

Pokračování

Jemine, jemine, masopust pomine

Před koncem zimy na popelecní středu začíná půst. Proto těch posledních dnů masopustu se musilo zvláště využit. Byla to neděle, pondělí, úterý. Tyto dny v jednotlivých krajích naší staré vlasti i když měly různá jména — někde to byly ostatky, na Chodsku voračky a pod. — měly všude stejný ráz: bujaré taneční veselí, dovádivé žertovné průvody maškar, které než došly do hospody, obešly celou vesnici, aby od hospodářů a panímám vymámily peníze, které potřebovaly k zaplacení muzikantů.

Masky průvodu odpovídaly povaze našeho lidu. Nebyly to tedy přepychové masky jaké bývaly na karnevalu pařížském či na karnevalech italských. Byly to masky vyrobené ze skromných prostředků někdy s překvapujícím důvtipem, jejichž úkolem bylo obveselovat naše předky, kterým byla nádhera cizokrajných karnevalů cizí. A nedokáza-li maska rozesmát vesnické diváky, musil to dokázat nositel masky sám a to nějakým tím narychlo složeným šprýmem anebo říkáním.

Tak se kdysi bavil náš venkov, kde lidé zdravě a šťastně žili.

Věděl však, že o masopustním úterý má k tomu poslední příležitost, neboť "popelcem" počínaje, nastává půst (který se tehdy náležitě dodržoval) a že na Sv. Řehoře (12. března) už musí být pluh na poli a proto posledního masopustního veselí užíval náležitě, jak k zábavě tak k hodování. K masopustu vždycky patřila zabijačka, koblihy a smažené šišky.

Takový krátký záběr z oslavy ať už ostatkové anebo voračeк, prostě z konce masopustu vám chceme ukázat v tanečním a zpěvním pásmu, které pro vás připravujeme a které předvedeme na našem tradičním únorovém Mumraji.

Veselý maškarní Mumraj pořádáme v sále "Olympic" v budově "Olympic" (bývalé Č.S.A.) v Ciceru — vchod z Čermákovy třídy. Začátek v 8 hodin večer. Výborná domácí kuchyně manželů Solfroňkových a plně zásobený bar otevřen od 7 hodin. K tanci bude vyhrávat známá hudba George Kollariče, při které se to tak dobře tančí. Zpěvní a taneční pásmo sestavila F. Uhlířová. Tance nacvičuje Bláža Holubová, program otec Vojtěch Vít, O.S.B., režíruje Ferda Küssel. Na harmoniku doprovází Ludva Rafaj. Dekoraci zhotovil Zdeněk Nerada. Kostýmy navrhla Pavla Kúrková. Reprodukovanou hudbu pořídil Josef Ryšavý ml. Půlnoční průvod masek. Ceny nejlepším maskám večera. Vstupné $3.50. Lístky v předprodeji v Berwynu u pana F. Pancnera, v Ridgeland restaurantu u Kapcšů a u členů Klubu Domov. O reservace stolů volejte: Ferdinand Küssel: — ST-8-5341.

(VOICE OF THE NATION)

IN THE COMING ISSUES WE'RE GOING TO TALK ABOUT AMERICA! WHY WE LOVE IT;

WHERE WE — CZECH-AMERICANS HAVE BEEN; WHERE WE ARE TODAY; WHERE WE WISH TO BE TOMORROW!

Open Letter to the World Council of Churches, Geneva, Switzerland

New York, December, 1975

DR. PHILIP POTTER,
Secretary General,
World Council of Churches,
Geneva, Switzerland

ESTEEMED SIR!

I am a CHRISTIAN, A MEMBER OF THE ROMAN CATHOLIC CHURCH.

Because of my religious beliefs, related to my patriotic sentiments, I have not been able to live as a free man in my enslaved Czechoslovak homeland still suffering under the lash of Moscow. I was not alone in this suffering, millions of my countrymen have discovered what the real substance of Communism is. In 1950 I left my beloved fatherland and found a new home in the free U.S.A. I am following the activities of your organization since that time; and while you have taken under your wings the so called Third World you are forgetting the enslaved people of Czechoslovakia and the other enslaved countries of the Communist orbit.

You certainly know that the sainted brothers, Cyril & Method, from Saloniki, came to Moravia in the year 863 and brought and broadcast the Light of the faith of the Gaspel of Jesus Christ. God has blessed their apostolic mission and today our priests are marching in their footsteps; and they have been dying, for their faithfulness to God, Nation and the Holy Church, they have been dying in the Nazi concentration camps. Among these martyrs is Cardinal Josef Beran.

Nazism and Communism are basically the same beastly forces and therefore at present in Czechoslovakia - where Moscow governs with the help of Quislings, headed by the traitor, president Gustav Husak, religion is being proclaimed as an opiate — because Christianity is the greatest enemy of Communism. Therefore in their fear of it they try to replace Christian beliefs with Communist thoughts. Christians, and especially Catholics, are persecuted even though the constitution of the so called sociastistic Czechoslovakia guarantees religious freedom, which basic guarantee is specifically enumerated in the Charter of the United Nations, signed also by the government of Czechoslovakia. The present Communist government of Czechoslovakia systematically denies all basic human rights. It deprives people of their properties if they do not bend their heads in complete obeisance to Communism they wind up in jails, in the uranium mines and cemeteries.

Upon direct orders of the Soviets, the Communists' governmental office for Church affairs totally liquidates Church institutions to transform the nation into an obedient herd of slaves ready to work for the domination of the world by Soviet imperialism. The nation has been divided into two categories: believers and non-believers. The believers are getting punished without interruption, while the others are being rewarded in proportion to their degree in furthering destruction of Christianity and treason.

They are YOUR brothers in your FAITH. It is your duty and Divine mission to fight for those who suffer for their faith, for their religious beliefs. Your religious beliefs guide you to fight for the reality of Christ's holy Evangelium. It is your obligation to fight against those who deny peoples their basic human dignity within its Christian meaning. The World Council of Churches ought to work towards the goal of liberating the enslaved peoples from their Soviet chains. You should see to it that churches do not become warehouses for junk but the Lord's abode. You should work towards the goal uniting all the peoples of the world in the true Christian faith of the first apostles. You should publicly point out those false prophets hired for money, the crooks, free-thinkers and all enemies of Christ. Point out those who declare that God is dead! Point out without fear the contemporary Nero.

Jesus Christ is our model and should be the way and the program of the World Council of Churches, neither Nero, nor Stalin.

I hope and believe that the World Council of Churches will realize its greatest obligation and demand in the world's forum human rights, political and religious freedom for all subjugated nations, amongst them also my beloved native land, Czechoslovakia.

I therefore express my thank you beforehand and wish, and pray, that God will bless you in your actions. Because God blesses all undertakings made in behalf of all those whose Creator He is.

I remain

Prayerfully yours,
Josef V. Tománek
88-36., 162 Street
Jamaica, L.I.
New York, N.Y. 11432

VELEHRAD THE GREAT

By John J. Vacek

1976 marks the beginning of our bicentennial year in America. It is a time of celebration. 1976 also marks the founding of the Czech newspaper Hlas Naroda and the new cultural center Velehrad in Chicago. I wonder how many Czech Americans fully realize the symbolism of this name, Velehrad was the first great fortress settlement of a people who were were western Slavic clans, predominantly Czech, settling in Great Moravia of Central Europe under a leader, Velehrad in Moravia was the capital and residence of Rostislav, the Great Prince, who invited Cyril and Methodius, brothers, in the ninth century from Constantinople to teach Christianity and its culture to his people. Cyril invented the Slavic alphabet, thus laying the foundation for a world language and with his brother Methodius Christian culture among the Slavs.

The name Velehrad summons visions of some of our earliest Slav ancestors. Velehrad became a theme and image in Czech poetry and music through the Czech medieval, renaissance, and baroque periods, and a rejuvenation during the national revival of the nineteenth century. After the turn of the 20th century, Velehrad had taken on something of a mythical-mystical character, like Homer's Troy. There were poems and legends about Velehrad, yet few earnest scholars, especially non-Czech, seriously believed that Velehrad had, in fact, existed.

Subsequently, however, a minor revolution took place in 1902 with the publication of Lubomir Niederle's book, Slovanské Starožitnosti (Slavic Antiquities). Niederle was one of the first and one of the greatest archaeologists of early Slavic culture. Up to that time all information about Velehrad came from few surviving manuscripts and other written sources. He was one of the first to examine the very ground in determining the realities of Slavic history through archaeology. Niederle's work was carried on through the years, but it was first in our own time, the post war period, that the greatest discoveries have taken place and still are.

Velehrad has been located near the present day Moravian town of Mikulčice. Velehrad has been a spectacular find surpassing all expectations. First of all, Velehrad as a city was much older than thought. Written sources mentioning Velehrad date only from the ninth century. There are signs of settlement at Velehrad from the seventh century or two hundred years earlier than originally believed. This means that Slavic society had advanced sufficiently at a very early date to found and maintain cities. Paved streets and roads were found in the Velehrad excavation area, as well as iron ploughs from the eighth century (one must recall that wooden ploughs were used in Russia until the nineteenth century). Many workshops for smelting of metals were also among the surprises at Velehrad. The workshops prove that most of the intricate jewelry and iron items, such as spurs, found at Velehrad were not imported from Constantinople as originally thought, but were of original Slavic manufacture at Velehrad. The fine metal objects at Velehrad are perhaps some of the finest examples of the high quality of Czech craftsmanship and art that has come down to our time.

Another important discovery in the area around Velehrad has been the unearthing of the foundations of sixteen stone churches. They indicate that our ancestors were probably Christian fifty to one hundred years before the arrival of Cyril and Methodius. Cyril and Methodius were summoned to Velehrad by Prince Rostislav so that the Moravians could ordain their own bishops. Nevertheless, Cyril and Methodius have always been and will always be the Apostles of the Slavs.

Velehrad, then, has become more than a myth. It is the record of a lively civilization that in many ways was the beginning of a Czech cultural consciousness. The memory of Velehrad had been kept alive for centuries. Its reality has only been authenticated within our own time. Velehrad remains a link of Czech culture of the past, present, and future. It is up to us American Czechs to be aware of this our legacy of centuries of culture and independence. It is not necessary to speak Czech to understand the significance of Velehrad. Today Velehrad has come down to us as a fact of the distant past. Like Niederle we must be pioneers to find the realities of our own Velehrad. With the founding of Hlas Naroda, is it too much to ask Czech-Americans, as names and symbols of our American heritage are brought to mind in this Bicentennial year — names, such as Valley Forge, Gettysburg, Mt. Vernon, Plymouth Rock, etc., that we add Velehrad to the list as the symbol of our cultural heritage? Let us take time out to celebrate the Bicentennial of our country, the founding of Hlas Naroda, our new Velehrad!

"THE CENTURY" ETHNIC FAIR PROGRAM

A free ethnic fair, featuring dancers, singers, musicians and exotic ethnic foods was presented Friday evening, Jan. 30, and will continue Saturday and Sunday afternoons, Jan. 31 and Feb. 1, at The Century, 2828 N. Clark St., Chicago. The public is invited to attend at no charge.

Saturday, January 31

1 - 1:30 p.m.: South Chicago Polish dancers from Polish Roman Catholic Union of America (maybe bake sale)

1:30 - 2 p.m.: Wakayagi Shiu Kai dancers

2:30 - 3:30 p.m.: Irish groups — singing, dancing, perhaps hornpipe, jigs, bake sale.

3:30 - 4 p.m.: Zilvitis-Lithuanian national dance group (maybe bake sale)

4:30 p.m.: Italianettes Italian folk dancers

Sunday, February 1

11:30 a.m.: Norwegian Nordic Folk Dancers

12:30 - 1 p.m.: Young Polish dancers from Polish Roman Catholic Union of America St. James Parish

1:30 - 2 p.m.: Wakayagi Shiu Kai dancers

2:30 - 3:30 p.m.: Irish groups

3:30 - 4 p.m.: Bohemian (Czech) Dancers from Club Domov — members of National Alliance of Czech Catholics

4 - 4:30 p.m.: Young national dance group from headquarters of Polish Roman Catholic Union of America

4:30 - 5 p.m.: Ukrainian singing, dancing, guitar playing from St. Nicholas Ukrainian Catholic Cathedral Youth Ensemble.

It's safe to say there will be a wide variety of succulent bakery goods representing many parts of the world. Also, there will be displays of foreign handicrafts

Dr. Ludvik Nemec:

PIUS XII AGAINST NAZISM, FASCISM AND COMMUNISM

(Concluded)

Communism did not end with the end of the war. It caused its own "cold war." Pope Pius had always been opposed to communism. Surprisingly, some non-communists criticized him for this: the French were some of these. They felt the Pope was behaving unrealistically in his stand. He should face the reality that one third of the world was under Communist control. They said his obstinate stand meant only extra suffering for Catholics behind the Iron Curtain.

Anyway, things were growing worse now because Russia controlled Finland, Poland, Czechoslovakia, Hungary, Yugoslavia, Bulgaria, Albania and parts of Prussia and Carpatho-Ruthenia, Germany and Austria. This meant that sixty million Catholics were dominated by communism.

* * *

The first specific problem the Communists caused for the Vatican at this time took place in September of 1945, when the provisional government of Poland stated that its concordat with the Vatican that ended in 1925 was no longer valid. The Church was accused of going against its decision when the Nazis occupied the country. Pius XII answered, trying to disprove the accusations. The Communists's purpose in all this was to show the Polish people that they had been abandoned by the Church. Because of so many Polish Catholics, the Communists could not denounce religion completely, but nevertheless, the propaganda continued.

Next, the Communists accused the Church of opposing Poland's western boundaries because, in 1948, Pope Pius XII expressed sympathy with the Germans being expelled from the eastern section of that country. The Vatican replied that it did not take an active part in territorial affairs.

* * *

In 1943, the Pope issued an encyclical called "Orientales Omnes," in which he said the clergy in Ruthenia were being imprisoned and forced to act contrary to their will. Pius XII realized that persecutions did not stop with the war. The worst happened in March of 1946, when all Uniate bishops, after Archbishop Szeptyckyj had been imprisoned, held a "synod" of terrorized priests. They seceded from the Union of Brest and praised Stalin for bringing Catholics back to the Orthodox church. This took four million away; they could only be loyal to the Vatican secretly. — The Communists wanted to end the Latin rite there. They even took Poles from Poland, where the Roman Catholic provinces of Wilno and Livaw had been liquidated, to Siberia.

The Catholics of the three Baltic regions were tormented, too. Mass deportations took place. Pope Pius could only help by aiding those displaced people. In 1946, he started the Lithuanian Ecclesiastical Institute, which helped exiled Lithuanian priests. Even the Eastern rite Catholics were pressured. When the new Orthodox patriarch had been chosen, and while in Moscow, he announced that Pope Pius XII was a chief enemy. Now the Orthodox majority had fallen under Communist influence. As a result, the Vatican's relations with the Rumanian Peoples Republic went downhill. Bishop O'Hara, the nuncio to Bucharest, had to leave the country.

Pope Pius made a good move in Czechoslovakia that helped the Church. He appointed Joseph Beran as Archbishop of Prague. He was famed as an opponent to Nazism because he had been a prisoner in the Dachau camp. Beran spoke out against Communism and its tactics to make the Church look bad.

* * *

In Yugoslavia, an important incident occurred. Dictator Tito had been in power; he was a former ally of Stalin. As soon as he got to power, Tito began persecuting Catholics, Jews and Moslems. When the Nazis had to leave Yugoslavia, Pius XII sent Bishop Hurley as nuncio to Belgrade. Soon after, the government said it had proof of an understanding between General Mikhailovitch (an anti-Communist leader) and the nuncio. Tito charged the bishop with having connections with the Nazis, too. Pope Pius supported Bishop Hurley, denying the charges, but in 1946, things got worse. Archbishop Stepinac, the Catholic primate of Croatia, was tried for "treasonable association" with the enemy. The Pope publicly stressed how illogical the charges were; Stepinac merely saved many from Nazi camps. He was sentenced, nevertheless, to 16 years of hard labor. Bishop Hurley was expelled. By 1949, 400 Yugoslavian priests were put to death, 300 were imprisoned, and 90 just disappeared.

Pius XII liked the Hungarians very much, ever since the Eucharistic Congress held in Hungary in 1936. To encourage the people and help keep their hope strong, he beamed a special broadcast to them with a beautiful image of the Blessed Mother.

The Pope's firm stand against Stalinism infuriated the Communists. It helped bring about the imprisonment of Cardinal Mindszenty, the primate of Hungary. The Pope recognized him as a Prince of the Church. The Cardinal had been imprisoned by the Nazis before, but ironically, the Russian troops freed him from this in 1946. He began to annoy the Communists when he protested some of their laws. He also helped to raise the spirit of the Hungarian people. The Communists brainwashed the Cardinal; he confessed to false crimes after being given drugs. Pius denounced it as a "rigged" confession.

Back in Italy, Communism was growing strong. Many felt the Communists would win the election and get to power in the Italian parliament. Pius formed Catholic Action, a group with five million members. They launched a political campaign against the Communists. The Communists lost the election. Pius XII — spiritual leader and diplomat — had done it again.

* * *

From this short review one can see the greatness of Pope Pius XII who was a true guardian of the rights of the Church, a steadfast defender of the Church's doctrines, and a truly saintly Pope. The fact, that the Communist hated him most, reveals his greatness. The three forces beating down against the Vatican — Nazism, Fascism, and Communism — *did not conquer this Pope dur*ing his reign. He should be hailed as one of the greatest Popes of all times.

Cataract Surgery Will Improve Vision of 300,000 Americans in 1976

Roughly 300,000 Americans will have cataracts removed this year. It is the most common type of eye surgery done throughout the world and one that has been around, in one form or another, for a few thousand years, says the Illinois Society for the Prevention of Blindness, an organization dedicated to the protection and preservation of vision.

For many people, "cataract" is a scary term, conjuring up the notion of inevitable blindness. Actually, the development of senile cataracts is a part of the aging process. Of course, cataracts may also be caused by injury, but these cases also are almost always operable.

A cataract is simply a haziness of the eye's lens. It is not a growth but merely a change in clarity of the normal lens. Eventually, of course, removal of the lens is necessary.

The person who is temporarily handicapped by cataracts today can be restored to full vision without fear in most cases. Thanks to modern techniques of diagnosis and surgery, the ordinary cataract patient can count on resuming a normal life with a far better outlook: clear vision.

For more information on cataracts, a leading cause of blindness, write to Prevention of Blindness, 53 W. Jackson Boulevard, Chicago 60604.

* * *

YOU MAY BE COLOR BLIND, AND NOT REALIZE IT

Imagine a world devoid of color, painted only in shades of gray. Color blindness or weakness, unfortunately, is a vision defect which is usually irreversibe. Many color "blind" victims who have not had a thorough examination, however ,are often unaware that their color vision is different than the brilliant hues normal people see.

Color weakness is found most often in males. It is estimated that there are eight million males of all ages in the United States who have defective color vision in comparison with one million women, according to the Illinois Society for the Prevention of Blindness.

Color weakness is usually hereditary. The abnormality is passed on from generation to generation of male offspring through genes of the mother. But it can also be acquired through infection or aging of the optic nerve.

Lives can be lost or endangered by misinterpreting a color signal. The Navy and Air Force reject men who are "color blind." And jobs with railroads, on ships, or with airlines may also be denied to the color weak. Because electronic wiring is color-coded, positions in telephone repair, or radio and television engineering may be hard to get for the seriously afflicted person.

Czechoslovak Philatelic Society Meeting

The regular meeting of the Chicagoland Cz. P.S. will be held Sunday, Feb. 8, 1976, at 2:30 p.m. in the Lincoln Federal Savings and Loan Association Bldg., 6635 Cermak Road, Berwyn, Illinois.

On the program will be Chas. Chesloe of Willow Springs, Ill.: Postal History and Varieties of Bohemia-Moravia.

****

The issue date for the 13-cent Commercial Aviation commemorative stamp will be March 19 instead of March 18 as previously announced.

The first day of issue ceremony will be held at O'Hare Airport in Chicago on March 19. The stamp salutes Commercial Aviation in connection with the 50th anniversary year of the first contract airmail flights. The design features the airplane which flew the first contract airmail flight in 1926 and another airplane representative of other contract flights which followed.

Requests for first day cancellations should be addressed to

'Commercial Aviation Stamp,
AMF — O'Hare,
Chicago, IL 60666."

and must be postmarked no later than March 19.

* * *

The following stamps will be withdrawn from sale by the Philatelic Sales Division on March 31.

— 10-cent Universal Postal Union
— 10-cent Christmas Currier & Ives
— 10-cent Christmas Masterpiece
— 10-cent Peace on Earth
— 10-cent Benjamin West
— 10-cent Pioneer
— 10-cent Pioneer
— 10-cent Mariner 10
— 6.3-cent Bulk Rate Coil

CHICAGO:
Blessed Agnes Parish
Holy Name Society
Men's Bowling League
Standings of Jan. 27, 1976

Team	Points
Lawn Fence	19
Lawndale Meat Products	16½
Capitol Fed. Savings	14
Second Fed. Savings	14
Nemecek Tailors	12½
Stepina Step Inn	12½
Noworul Mem. Chapels	10
Midwest Press	8½
Lawndale Standard Serv.	8
Crawford Savings	5

Club DOMOV
Readying Mardigras

On Saturday, Feb. 7, Club Domov from the National Alliance of Czech Catholics will hold its Mardigras at "Olympic House" in the "Olympic Room," Lombard Ave. and Cermak Rd., Cicero, Ill., starting at 8 p.m. with a program of entertainment: Folk dances under the direction of Bláža Holubova, followed by Carnival parade and dance to the tune of the G. Kolaritsch Band.

There will be entertainment for young and old.

Selection of the top masquerader or -"ress" and retinue. Bar and refection to each one's choice opens at 7 p.m.

Tickets $3.50 at F. Pancner, Berwyn, or from Club Domov members.

Our Feature Story:

OCEANS OF LOVE

By Ruth Keeley

(Concluded)

My brother and I would play store. We would have the extra table leaf supported on each end by a chair. This was our counter and on it we displayed our merchandise and Grandma would be a satisfied customer. When we tired of playing store and were not interested in any games or work, we would be quick to argue with each other and sometimes have a fairly good boxing match. This would end quickly when our mother would lead us to the stairs and have us set on the steps in silence until we could "behave ourselves" as she would say. The rest of the evening would be like the calm after a storm and we would go to bed without any coaxing about staying up just a bit longer and perhaps a little ashamed of our behavior in front of Grandma. When we sort of slowed up in our play in the evenings after that incident, Grandma would interest us in a game or read to us and she would say, "An idle mind is the devil's workshop."

Religion played an important part in Grandma's life. We had only a few blocks to walk to church and Grandma would tell us that as a little girl, she and her folks walked six miles to attend Mass. She was well acquainted with the Bible and she seemed so pleased that our folks christened us with biblical names.

One evening my father tested his culinary art to get Grandma's opinion on a new dish that he had enjoyed while on a business trip to Texas. It was chili con carne. Mother vacated the kitchen and father was the chief cook. The mixture was prepared with great care. The kitchen table was covered with utensils and ingredients. We were all anxious to be called to the table for supper and have the treat. Father was always a generous person and he must have tripled the amount of chili powder because we would eat a spoonful of the chili and grab a glass of water to have a swallow with each bite. The crackers were enjoyable. Somehow we managed to get through the meal. Grandma, of course, was expected to comment on the dish. In her own tactful way she said, "My, the Southern folk must like spicy foods more than we do." After a due lapse of time, mother tried the recipe and in her excellent cooking prepared a dish we were glad our father introduced into our home.

When the homework problems of our older brother and sister needed help, Grandma was eager to take interest. She was quick in arithmetic and enjoyed history and geography lessons. When the school books and papers were stacked on the table ready to take to school the next day, we would have a story telling session. Grandma told us of her early childhood. She was of a large family that settled in the lumber country of Michigan. Her father's work was to clear the land of timber. They lived in a cabin made of logs. Wolves were plentiful. Grandma was very young when they lived there so we did not hear much of that part of the country. One incident she would tell us was of the family crossing Lake Michigan on a lumber boat and of the loss of her kitten. This would be heartrending to hear. Grandma would say, "I kept the kitty hidden in my pinafore during the trip. We had a very rough crossing and as I was leaving the boat, a sailor called to me, 'What have you got?' and I said, 'My kitty.' He grabbed it and yelled, 'This is the reason we nearly drowned' and he threw the kitten into the water. I burst into tears and my father carried me, heartbroken, off the boat."

Grandma's family did not stay long in the swampy village called Chicago. In later years she would tell us that they might have owned the land the loop stores are on if they had not heard of a better part of the country farther south where the farming was good and living better. So the family settled on a farm near Farm Ridge and here Grandma learned to live and love the rural life. She and her brothers and sisters would go along the river bank in berry season with their pails and bring home blackberries. She would tell us "we had to be careful to look for snakes as we walked along." When she was older she helped her mother at home, sewing and cooking and enjoying the happy gatherings of the farm folk.

My grandfather was a neighbor boy and the only child in his family. His mother died and his father and aunt raised him. He was sort of lonely at home being the only child so he would enjoy the merriment with my grandmother's family and at an early age he and my grandmother were married. My grandparents had a large family and Grandma had a busy life. When Lincoln and Douglas had their famous debate in Shabbona Park, Grandma said that Grandpa was there to listen to it. Other times she would tell us of how her brother was a drummer boy in the Civil War and later was taken prisoner in the dreadful Libby Prison. We would get an idea of the serious part of living and then she would usually end the evening with a challenge to beat us at a game of checkers.

The winter passed too quickly and Grandma would begin to think of going home. We would play outdoors and soon we would be able to go bicycle riding, jumping rope, and exploring the ravines near our home and, if we got permission, we could go to the river and watch the boats go by. These pleasant activities helped to get over the vacant feeling we had when Grandma left.

For many years Grandma paid us those winter visits as long as she was able to travel. She taught us many lessons and one of her favorite sayings was, "Patience is a Virtue," and it still rings in my memory.

Bicentennial Inaugurated in Oklahoma

At Hennessey on the crossroads of #51 and #81, the old Sooner town of '89, was the place of Czech gathering on Jan. 21, so selected by Father O'Toole, pastor there, with committee.

This town of north central Oklahoma has a notable number of Czech farmers and businessmen in neighboring towns of Enid, Waukomis, Bison and Marshall. Combining a religious service with a social following brought several hundred citizens of early day pioneers' second and third generations to attend a Czech Mass at St. Joseph church, Hennessey.

Father John Michalicka, from Oklahoma City, who had the text of the Mass printed in booklets for the occasion together with Czech songs, was celebrant and homilist both in Czech and English.

The Bicentennial and the 41st International Eucharistic Congress at Philadelphia were stressed on this occasion.

Following the services, all were treated to a sumptuous dinner, Czech style, of roast duck and dumplings with kraut and choice kolaches, topped off with a social.

Exemptions for Income Tax Purposes Worth More This Year

CHICAGO — Don't forget that you and any exemptions claimed on your Federal Income Tax return are worth an additional $30 this year.

Charles F. Miriani, IRS District Director for northern Illinois, said many individuals are failing to take the new Credit for Personal Exemptions.

This is found on Line 16b on the 1040 return and Line 13b on the 1040A return. The $30 covers any person who is claimed as an exemption on your tax return. This may include yourself, spouse, children and any other persons you can legally claim as an exemption. The $30 is not allowed for the extra exemption for age or blindness.

If you have already filed your return and failed to take the additional $30 credit, it will not be necessary for you to contact the IRS, Miriani said.

"The Service Center will credit taxpayers with the $30 credit for each exemption," Miriani added. "However, if you haven't filed your return yet, please be sure to figure in the $30 credit to avoid unnecessary delays in the processing of your return."

TO OUR GOOD FRIENDS AND READERS

As "HLAS NÁRODA" is a different newspaper than KATOLÍK and NÁROD, which ceased publication last December, and is under a different administration, that we may publish the HLAS NÁRODA, we must have the means to do so. We kindly request our readers to send in their subscription early. It is $15.00 per year in U.S.A., $16.00 in Canada. Our every edition costs us a thousand dollars, even though we, the editors, labor without recompense. We would very much appreciate your recommending our newspaper to others and sending us their subscription.

Thank you and God bless you.

Fr. Vojtěch Vít, O.S.B., editor.

Name .....

Address .....

City ..... **State** ..... **Zip** .....

Subscription $15.00 per year

Send to: HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, IL 60623

Earned Income Credit

CHICAGO — If you earned less than $8,000 last year, you may be eligible for a special payment of up to $400 from the Internal Revenue Service.

To be eligible for Earned Income Cerdit, you must:

- Have received under $8,000 in total income from all sources which includes wages, salary, tips or other employee compensation.
- Paid more than half the cost of maintaining a home for yourself and at least one dependent child for the entire year. A dependent child must be under 19 years of age or a full-time student.

Charles F. Miriani, District Director for northren Illinois, said that qualified individuals who earned $4,000 or less will receive a credit of 10 percent of their earned income, up to a maximum of $400. Those earning more than $4,000 but less than $8,000 will receive a reduced credit.

"Individuals eligible for this credit payment must file a tax return in order to receive it," Miriani said. "The requirement to file the tax return includes those individuals who wouldn't ordinarily be required to file a return because their earnings are so low."

"In order to be sure that individuals eligible for earned Income Credit receive it, IRS is checking all tax returns. If it appears an individual may be eligible for Earned Income Credit but did not claim it, they will be sent a notice which they can return for credit."

Additional information on Earned Income Credit can be obtaned by contacting your nearest IRS office or by calling toll-free telephone number 800-972-5400.

Receive Refund Sooner

CHICAGO — Do you want to save time and money?

Then use the peel-off label that came with your Federal Income Tax package. The label used to mail the package can be peeled off and placed on your tax return.

Use of the label saves you and the government time. Your return can be processed faster and you can receive your refund sooner.

It also saves money. The peel-off label shows your name, address and Social Security Number exactly the way it is on the IRS records. There is no chance for either you or IRS to make a mistake — you, in filling out name, address and Social Security Number on your return; or the IRS in correctly associating you with your tax liability.

Time means money, so if IRS can process your return faster, it can be done at less cost.

FROM BOHEMIA TO IDAHO

The Story of ANNA KAZDA — Sister Jane de Chantal Kazda, C.S.J.

(As told to Sister M. Aloysia Ames, C.S.J.)

(Continued from last issue)

As I often said, I was a happy-go-lucky girl. — Serious thought was avoided as much as possible. All this changed when my sister told me that she was planning to enter the convent of the Visitation Sisters. It was a terrible shock to me to get this news. While she was away at school our separation had been severe, but to think of her entering the convent and leaving home forever was almost too much for me to imagine. The Sisters advised her to delay in asking for admission to the Order until the Sisters' affairs in Lewiston were settled. They knew that soon they would have to withdraw from Idaho. They could not support themselves with a boarding school in the farm house where they were presently living. I had seen their convent. It would not attract boarders, although Antonia loved being there. I resided with friends while I was in Lewiston.

* * *

Although I do not know the details of the withdrawal of the Visitation Sisters from St. Stanislaus School, I recall that the transition to the new faculty of Sisters of St. Joseph was simple. These Sisters had been operating St. Joseph's Hospital in the same block as the church and school when I first came to Lewiston. To round out a few dates, let me add here that my niece in Oregon has a painting of forget-me-nots I made in the seventh grade under the supervision of Sister Mary Dolores McFadden, C.S.J., who was a very fine artist. This scale-line enlargement painting is dated 1909. In 1910, when I was twenty-one years of age, I graduated from the eighth grade. I do not remember how many boys were in the class, but I remember well the six girls. They were Eileen Hawkins, Mary Baker, Vivian Mayer, Margaret McCullough, Helen Hauser and myself, Anna Kazda. Eileen had a class reunion party at her home here in Lewiston in December, 1972. Helen Hauser, I don't know her married name, could not come from Seattle. The other five of us "girls" had a great time. Eileen's brother took some pictures of us. Although I was very conscious of being older than my classmates back in 1910, at our little party I did not seem to be older, or as old, as some of the others. Maybe the difference was due in large part to my happy life in the community of such fine and thoughtful Sisters as I have missioned with over the years. God has indeed been very good to me!

* * *

But to get back to the story. After a short vacation at home with Mother, Joe and frequent visits with the other boys, I took up residence in Boise with the same family I had lived with in Lewiston. I enrolled in the Catholic High School there. I studied a year at the Business College in Boise after finishing at St. Teresa's Academy. That special business training was a part of my education for which I was always grateful. I used it repeatedly throughout my later life. I am proud to say that my little farm girl hands were able to click off ninety words a minute on a heavy manual typewriter we used in those days, very unlike today's smooth, electric machines. Charley's insistence that I write carefully and neatly paid off when I was writing shorthand. In fact, many of the skills I learned at home proved to be good preparation for formal classroom study. Because I was so much older than the other students, I did not allow anyone to find fault with my work if I could help it. The skill in spelling which Charley had helped me to develop was of particular value. This was one of the chief reasons for my speed in typing. I did not have to erase or consult dictionaries as often as my classmates.

* * *

My sister left home for the Visitation Sisters' Novitiate in St. Paul in 1912, while I was in Boise. It was better that I was away. It was hard enough for Antonia to say goodbye to Mother and the boys. Mother told me that she felt certain that she would never see my sister again after their solemn parting in Kendrick. She was correct.

During the three years between Antonia's departure and my return from Boise, Mother was alone with Joe on the family farm. Math and Rudolph came when they could. Charley and Sylvester frequently spent time with Mother and helped with the farm work. Neither of them ever married. As Charley put it: "There are not enough Catholic girls in this part of the country and I am not going to marry a non-Catholic." When Mother tried to urge him to look elsewhere for a bride, his comment was: "If you can show me a girl as good and beautiful as you, Mother dear, I will marry her on the spot." It was not until after I left home that Rudolph, Joe and Math married.

As soon as I finished my studies in 1915 I returned to the farm because I knew that Mother needed me. Joe kept me informed about her developing symptoms of heart failure. He had written that she was having shortness of breath and that it was getting more difficult for her to get around. It was time for her to rest more. During her eighteen years in America she had worked unsparingly. The boys, and we girls, too, appreciated all that she had done for each of us. For years the boys had been looking forward to and planning for a better and more comfortable home for Mother. Shortly before I returned home to stay, they had the joy of seeing her established in the new house they had built. It was a little higher up the hill than the log one. I have an enlarged photo, possibly taken by Sylvester. He was interested in photography as a hobby. A further reason for guessing that he took the picture is that he is missing from the group standing in the front yard. (I almost wrote "standing on the front lawn.") The group consists of Mother, Math, Charley, Joe, Rudolph and me. Mrs. Daisy McGuinty is in the picture, too. She was a neighbor who was very kind to Mother. Mrs. McGuinty came to the convent in Lewiston to pay me a visit many years later.

Mother appreciated the fact that her new house was the product of her sons' knowledge and skill. They had called in very little outside help. The chimneys jutting through the roof at either end of the building indicate the location of the kitchen and the living room stoves. The staircase to the rooms above extends from the living room. Like most of the neighboring houses, no electricity or plumbing was installed in the house. However, soon after Mother moved in, Charley, Rudolph and Joe set up a dynamo near the house which provided electricity for lighting the living room. As I remember it, the little clear glass globe hanging on its cord from the ceiling gave a brilliant, glaring light. I have no idea how many watts the globe carried, but in contrast to the table lamp, the light was intense.

Joe was the master of the water supply. With his water-witch he located water close to the kitchen door. I do not know whether the site of the house was selected before or after the water had been located. At any rate, the water supply was most convenient both to the house and to the garden. My brothers were not equipped to drill for water. However, Joe was able to have it done well as the following details indicate. After pointing out to the men the site of the proposed well, he promised them good, cold homemade beer if they struck water at 100 feet. They earned their treat. Beer was the ordinary beverage of Bohemians and my brothers kept their own supply even though Idaho had already adopted prohibition laws.

(Conclusion in next issue)

THE PROCOPIAN OBLATE

Saint Procopius Abbey
5601 College Road
Lisle, Illinois 60532

Dear Oblate,

The new year in our United States brings with it the thoughts and plans of many about the bicentennial of the American Revolution. Many people will be making trips to the eastern states and will be conducting observances in their local areas. Our own Illinois Benedictine College has been designated an official bicentennial college, primarily because it is one of the few in the country with an announced program of events to celebrate this 200 years of our nation. We have grown rapidly. We have developed well as a result of the "industrial revolution" and the changes that have come about with man being responsive to the talents God has given him.

The bicentennial observance, however, might be an opporunity for all us Benedictines to recall that in 1980 we will celebrate the 1500th anniversary of St. Benedict's birth. The period of over 1400 years during which men and women have followed the **Rule** has seen nations rise and fall. Various forms of governments have come and gone, yet the values of the monastic life as set forth in the **Rule** have remained.

The novices in the monastery always have included in their program a course in monastic history. It is in that course that they see how various ages adapted the **Rule** to fit the needs of the times. In recent years voices have been raised to give the "kiss of death" to monasticism, but these voices know little history. They seem to forget that barbarians, armies, even the bombs of World War II could not destroy the monastic life.

If one were to eliminate all Benedictine monks, nuns, sisters, and Oblates from the face of the earth and destroy every copy of the **Rule**, I would venture to say that within twenty-five years God would raise up a saint, like Benedict, who would come up with the basic values of the monastic life and write a **Rule** much like the one we follow — at least in its essential values.

Today, in the post Vatican II Church, monks, nuns, sisters, and Oblates are trying to articulate how these values are to be lived. Various monastic federations have issued their guidelines. Benedictine women have done the same. Oblates themselves have seen the new guidelines and know that the words may differ, but the values are the same.

In our own American Cassinese Federation we are guided by "A Statement on Benedictine Life" issued by the Congress of Abbots in 1967 and "Renew and Create" issued by the General Chapter of our Federation in 1969. Both these documents stress once again the "values" or the principles which guide our lives as Benedictines.

Benedictine values, as we have tried to remind our Oblates over and over again, have not changed since St. Benedict wrote the **Rule**. Benedictine spirituality, no matter in which age one may look, will always be built upon the spirit of our sonship with God, praise of God through the Liturgy of the Hours or the Work of God, reflective reading of Holy Scripture and the Fathers, private prayer (which is "fed" by the Work of God and the reflective reading), penance, humility, and silence.

The elements which make up the witness part of the life center around the commitment to community living, consecrated celibacy, renunciation and poverty, a commitment to stability in the community, and work of various kinds.

During 1976, the letters will try to center on some of these values once again and ways in which the Oblate may live them fully. If there is any specific topic that you may be interested in, please drop me a note so that I may direct one or other letter to those interests.

May God bless you and continue to grant you the help to live your Oblate life to the full.

Yours incerely,
Father David Turner, O.S.B.
Oblate Director

Please mark your calendars — Oblates in the Chicagoland area:

There will be no meeting at the Abbey in February on the second Sunday. It was necessary to cancel this meeting this year because of some obligations of the director.

The next Oblate meeting at the Abbey will be in March, on Sunday, March 14. This will be a regular meeting and novice instructions will be held at 1:20 p.m.

The meeting will center on vocations. We would like to have our Oblates understand the current program in the Abbey for vocations recruitment, the work of the director of vocations and something about the formation program for our monks.

So please don't forget there will be **no meeting in February.**

We ask all our Oblates to pray for the recovery of Father Claude Viktora, one of the Oblate Directors from the beginning of this work in our Abbey. Father Claude was Chaplain at St. Benedict Home, Niles, and suffered a heart attack. He is currently in Edward Hospital, Naperville.